

rozsévač rozsievač

november/listopad
2022
ročník 92

11

Časopis Bratské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Podriadujte sa jedni druhým

Kľúč k pochopeniu

Neodsuzujte druhé

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Podřízení se

„Navzájom sa podriadujte v bázni pred Kristom“ (Ef 5, 21).

ZŮSTANEME TAM

Chata v Račkové dolině. Jak nádherné chvíle se dají prožít na místě promodeném našimi předky. Něco z toho jsme zakusili ve dnech 14. – 17. 9. 2022 na konferenci BJB pro seniory. Milé přivítání sester u registrace už předestřelo atmosféru celého víkendu. Najednou se mi ocitl v ruce zdobený perníček od sestry Elenky Pribulové a připomněl mi Desky zákona, které kdysi držel v ruce Mojžíš. S tím rozdílem, že my tyhle desky nerozbili, ani nenakousli. Převzali jsme program, sešit na poznámky, záložku s fotografiemi br. Vladimíra Malého. Málokdo si uvědomí pracnost návrhu a zpracování této „běžných a obyčejných“ věcí. Kdo něco podobného připravoval, pochopí. Letáček načrtl program tří dnů a my měli před sebou nejdřív středeční večerní zahájení konference. Vedením byl pověřen br. Vladimír Malý. Fotoprezentace br. Malého o výstavbě chaty v Račkové dolině nás přesunula do doby začátků stavby chaty. Přišla mi na mysl známá věta: „Nebojte se malých začátků.“ Bratři tehdy začínali opravdu z mála. Obdivovali jsme jejich odvahu a úsilí v začátcích budování, tehdy přistřešku pro mládež. Těžká doba přinášela těžkosti, ale na odvahu a víru našich předchůdců se dnes dívám s úctou. Dnes sem jezdíme na rekreaci a k odpočinku, bereme hodně věcí se samozřejmostí, ale není špatné, podívat se na chatu z druhé strany, pohledem minulosti. Chatu v Račkové dolině jsme několik let nenaštívili. Proto nás mile překvapil výsledek rekonstrukce chaty a vybavení pokojů. Měla jsem dojem, že jsem se ocitla v drahém hotelovém pokoji. Je úžasné, kolik práce se dá udělat pod Božím vedením a s Jeho požehnáním. Kromě stálé práce na úpravách chaty zabezpečuje br. Pavel Šinko s Boží pomocí ještě další služby. Z nich bych ráda zmínila starostlivost o ukrajinské rodiny, které válka vyhání z jejich země.

Nicméně, program v Račkové dolině pokračoval. Specieltě jsme se těšili na čtvrtiční program. Sice náročnější, ale velmi inspirující a povzbuzující. Bratři Vasil a Ivan Voločšukovi pro nás připravili celodenní výlet do Pieninského parku, kam jsme se brzy ráno vypravili. V autobuse jsem se přehoupla do dob školních výletů, kdy nám učitel představoval krajinu, kterou jsme právě projížděli. Odborný výklad br. Ivana Voločšuka byl skvělý a naprostě vyčerpávající. Dění každého dne jsme zahajovali ještě před snídaní ztišením a modlitbou. Je to nádherný čas, kdy odevzdáváme den našemu Pánu a děkujeme za vše, co pro nás připravil. Měli jsme privilegium okusit dvouhodinovou plavbu na vorech na řece Dunajec s výkladem a přiblížením pohnuté historie okolních vesnic. Před námi se majestátně tyčily hory a my pluli na jejich úpatí. Po dobrém obědě nás čekala návštěva Informačního centra Národního parku Pieniny. Ze skleněných vitrín na nás hleděla vycpaná zvířata, vyskytující se v Pieninském parku. Nechyběl ani medvěd. Ne nadarmo zde nosí houbaři na košíčích zvonky. Kdo pocitoval na svých zádech a nohách kilometry chůze během dne, mohl pak na chatě využít skvělé služby maséra. Celý páteční i sobotní den nás občerstvoval náš Pán prostřednictvím kazatelů, br. Pavla Coufalova a br. Timoteje Hanese. Téma znělo: **Čas plakat a čas smát se (kniha Kazatel 3, 4)**. Oběma našim kazatelům vložil Pán do úst Slovo o čase i svědectví, jak Pán proměňoval jejich bolesti v radost.

Zpěvem nám posloužili „Jasáci“ a také sestra Blaženka Betková. Jako dárek br. Coufalovi zapívala Áronovské požehnání. O chutná jídla pro potěšení bylo také postaráno.

Načerpali jsme nové síly od našeho Pána a podobně jako Petr na Hoře proměnění, když uviděl oslaveného Pána, jsme prohlášovali, že se odsud nehneme a zůstaneme tam. Ale povinnosti volají a my se zase vydali zpět do „našich údolí“. Ovšem s výzvou: **Budme radostnými křestany**, i když ve svém životě zažíváme slzy smutku, doufáme v Boha a On jedná. Ve chválách se v očích objevují slzy radosti nad přítomností Pána Boha, který nás nikdy neopustí a nezklame. Pomáhá nám vyrovnat se s časy pláče a uvádí nás do časů radosti. Nikdo a nic (ani smrt ani život) nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. A tak se již těšíme na ten určitý čas dalšího společného setkání v radosti, protože víme, že Pán tvoří něco nového, na co se můžeme bezmezně těšit.

Marie Horáčková

ÚVODNÍK PODŘÍZENÍ SE?

V dnešní době nepopulární téma, jelikož je trendem zdůraznění osobních práv a svobod, nezávislost a individualismus. Jednoduše řečeno, chceme si žít po svém, bez omezení, podřizovat se a omezovat co nejméně. Podřizování se souvisí s pokorou a jde přímo proti pyše. Naopak naše přirozené já touží po vlastní slávě a nezávislosti, ale stejně to nefunguje.

Vlastně se podřizujeme každodenně, vědomě či nevědomě. Podřizujeme se např. počasí, akce odkládáme podle počasí, podřizujeme se momentálnímu zdravotnímu stavu, mnohokrát jsme pro nemoc odvolali své plány, podřizujeme se dopravní situaci, zákonům, ale také bezpečnostní či hospodářské situaci. Prostě je zde tolik vlivů a jevů, které neumíme ovlivnit a které nás omezují. Toto naše podřízení vyplývá především ze stvořitelského rádu. Jedině Bůh, Stvořitel, je svrchovaný a neomezený Pán. My, lidé, jsme „jen“ stvoření. Proto ať chceme nebo ne, podléháme fyzikálním, duchovním či morálním zákonům. Bůh nás ve svém Slově vybízí, abychom se na prvním místě podřídili Jemu (2Pa 30, 8, Jk 4, 7), protože to je pro nás život dobré a život bez Boha stejně není svobodný a nezávislý!

Vzorem je nám sám Pán Ježíš, On se také podřídl Otcí, resp. Boží vůli (J 4, 34, J 6, 38), a bylo to dobré, jinak bychom nepoznali spasení. Ježísova poddanost byla dobrovolná a úplná na základě lásky a důvěrného vztahu. Jako církve máme být poddání Kristu, On je naší hlavou, protože On nás miluje, my milujeme Jeho a důvěrujeme Mu.

Jenže, tím to nekončí, Písmo ukazuje, že se máme podřizovat i druhým (v církvi, v rodině), vládním autoritám a lidským zákonům. To je ovšem možné jen v poddanosti Kristu (Ef 5, 21a), jen pokud je v nás Duch svatý, můžeme se pokořit a dobrovolně podřídit. Ale je tu jeden zásadní rozdíl, zatímco Bohu máme být absolutně poddáni, vůči člověku máme „rozsuzovat“. Avšak ne podle toho, jak mi to vyhovuje, ale podle Božích měřítek. Tzn., že se nemohu podřídit hřichu, tomu, co je přímo proti Božímu zákonu.

V neposlední řadě si podřízenost nesmíme plést s lhostejností (je mi jedno, se vším souhlasím), a na druhé straně s manipulací (ovládání podřízených). Poznáváme tak, že to není jednoduché, a že potřebujeme Boží vedení a moudrost, abychom správně rozpoznávali Boží vůli v konkrétních situacích našich životů.

Jiří Marek, kazatel BJB Ostrava

Milí čtenáři Rozsévače,

zdravíme vás a děkujeme vám za přízeň a věrnost Rozsévači i v této době, kdy všichni kolem sebe sledujeme zvedající se ceny zboží a služeb. I Redakční radě Rozsévače bylo oznámeno zvýšení cen za materiál a tisk časopisu. Z tohoto důvodu jsme nuceni upravit cenu Rozsévače na 26 Eur/ SR a 650 Kč/ ČR. V této ceně je již zahrnuto i poštovné. Věříme, že i v příštím roce zachováte svoji přízeň časopisu, který si Pán Bůh chráníl víc než 100 let, provedl ho nelehkými časy a chrání jej do dneška. Jsme za to našemu Pánu velice vděční. red.

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka.horackova@seznam.cz, tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersák, M. Jersák, T. Balcová **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok). **Platba zbyty:** 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok) **Platba jednotlivci:** 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné sbory:** 102,- Kč / jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). **Platba sbory:** 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslá. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odber v zahraničí/platby zo zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálne poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, Číslo účtu: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120 **SWIFT:** GIBASKBX **Názov banky:** Slovenská Sporiteľna, a.s. **Adresa banky:** Tomáškova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská Republika. Pre posielanie peňazi v rámci EÚ stačí IBAN. Pre posielanie peňazi mimo EÚ je potrebný aj SWIFT.

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**
Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadrovat názor redakce.
Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

OBSAH

Zůstaneme tam	2
Úvodník Podřízení se?	3
Podřízení se	4
Moje Lambaréné bylo tady	6
Navenek v pořádku	7
Nechtěl jsem být pokrytec Tomáš Kratochvíl	8
Za protektorátu Další část	10
Rozhovor Michal Petratur Na čom staviaš?	11
Rady rozvedenej ženy Neodsudzujte druhých	12
Kľúč k pochopeniu	13
Chyběl mi osobní vztah ...	14
Víte, co je to okárina? Nebyl na to nikdo	16
S Ježíšem v kuchyni	17
Čas plakat a čas smát se Modli se a pracuj	18
V Jemene hladujú deti aj tehotné ženy	19

„Všetci hodnostári, významné osobnosti a synovia kráľa Dávida sa kráľovi Šalamúnovi podriadili“
(1Krn 29, 24).

„Všichni předáci a hodnostáři, také všichni synové krále Davida se králi Šalomounovi podrobili“
(1 Pa 29, 24).

„Navzájom sa podriadujte v bázni pred Kristom“
(Ef 5, 21).

„V poddanosti Kristu se podřízujte jedni druhým“
(Ef 5, 21).

„Poslúchajte tých, čo vás vedú, a podriadujte sa im, lebo oni bdejú nad vašimi dušami a budú sa za ne zodpovedať. Nech to robia s radostou, nie so vzdychaním, lebo to by vám neprospeľo“
(Hb 13, 17).

„Poslouchejte ty, kdo vás vedou, a podřízujte se jim, neboť oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí a ne s nárkem. To by vám nebylo na prospěch“
(Žd 13, 17).

„S ohľadom na Pána sa podriadte každému ľudskému zriadeniu: či kráľovi ako najvyššiemu vládcovi...“
(1Pt 2, 13).

„Podřídte se kvôli Pánu každému lidskému zrieheniu – ať už králi ako svrchovanému vládci...“
(1 Pt 2, 13).

PODŘÍZENÍ SE

Podřizování se autoritám je mnohdy věc nepřijemná. Každý chce být tzv. sám pro sebe, odmítáme jakoukoliv autoritu. Chováme se až radikálně, stojíme si za svou pravdou a diskuzi nepřipouštíme. Nejsme schopni uznat autoritu nad námi. Chceme žít podle svého rozhodnutí. K tomu nás nabádají také média, ale i nerozumní lidé, kteří schvalují takové chování. Tak mohou vznikat malé skupinky lidí, kteří si v tom svém tzv. „lebedí“, je jím v tom dobré. Nakonec se oddělují od zdravého učení a jdou si po svém tak dlouho, než si je Pán Bůh k sobě znova nepřitáhne. Je jasné, že jsme se narodili v hříchu všichni. Nikdo nemusí učit dítě odpovádat rodičům a stavět se proti jejich dobrým radám. To umíme všichni skvěle. Horší je to s námi v učení se podřízenosti, kterou od nás požaduje náš Bůh. O podřízenosti čteme v Bibli, ve Starém i v Novém zákoně. Čtenáři Bible moc dobře vědí, jak dopadl Izrael, když se odmítal podřídit Božím přikázáním, ale říkají si: „To se nás netýká, už to bylo dávno.“

CO S TÍM DNES?

Pán Bůh nemění svoje přikázání. Nebude je měnit podle našich představ a nálad. Pokud chceme žít život s Ním v Jeho blízkosti, nutně se Mu musíme podřídit. Jak si mohu myslit, že slova z prvního žalmu: „Je jako strom zasazený u tekoucí vody, dává své ovoce v pravý čas, listí mu neuvadá, vše, co podnikne, se mu zdaří“ ... pro mne platí, když neplním Boží přikázání a nepodřídím se cele svému Bohu? Jestliže jsem si skutečně oblíbil Boží zákon a rozjímám nad ním ve dne v noci, pak mi Pán Bůh dá pochopit, co je to plná podřízenost Boží i lidským autoritám. Chce nás naučit pokore a absolutní podřízenosti. Pokud se nechci podřídit, a to na mě nemusí být vidět, jdu špatnou cestou a prosím Boha zbytečně. Nepomůže mi, že budu zakrývat před lidmi svůj pravý postoj. Byl bych na tom podobně jako Jonáš. Ale ten nakonec pochopil, že před Bohem se neschová a začal jednat podle původních Božích příkazů. Pokud by chtěl nadále jednat podle své vůle, Bůh by jej nazval svévolníkem. A „se svévolníky je tomu jinak. Jdou jak plevy hnane větrem. Na soudu svévolník neobstojí. Cesta svévolníků vede do záhuby“ (Ž 1, 4–6). Proto rychle spěchej k Bohu, přiznej, že ses mylil, a vyznej Bohu svůj hřích, dokud ještě trvá čas milosti. Omluv se lidem, kterým jsi svým chováním ublížil. Bůh ti jistě, dle svého Slova (1J 1, 9) odpustí.

Zakládáme novou rubriku s názvem „Otázka pro vás“. Bude se týkat daného tématu čísla Rozsévače v roce 2023, kdy plánujeme uvádění článků na téma Společenství, sbor, církev. Rozsévač č. 1/2023 připravujeme s předstihem z důvodu uzavření tiskárny v polovině prosince. Proto vám předkládáme první otázku již v č. 11/2022. Otázka zní: „**V čem konkrétně je pro tebe sbor (církev) jako širší rodina?**“ Vaši odpověď můžeme uveřejnit bud' s celým vaším jménem, nebo jen s iniciálami. Jak si budete přát. Odpověď nám prosím zašlete do 10. 11. 2022. Rozsah: 3–4 věty. Výjde v č. 1/2023. Děkujeme.

PODRIAĎUJTE SA JEDNI DRUHÝM

Podriadujte sa jedni druhým

„... Podriadujúc sa jedni druhým v bázni Božej“ (Ef 5, 21).

Úvodom treba povedať, že čitatelia Písma určite vedia, že Písmo sväté hovorí o podriadenosti veľmi mnoho. Dalo by sa o nej hovoriť na rôznych úrovniach a poukázať na jej mnohé aspekty. Dovolím si pri tejto príležitosti poukázať iba na zopár skutočnosti, na ktoré nás odkazujú slová svätého Písma. Ked hovoríme o podriadenosti, musíme uznáť, že toto slovo dnes nie je veľmi populárne. Samotná myšlienka podriadenosti vyšla akosi z módy. Žijeme v dobe, v ktorej sa cenia vlastnosti ako sloboda, sebapresadzovanie. Podriadenie sa javí ako slabosť, ako obmedzenie slobody, podrobenie či nadvláda. Ale podriadenie, ku ktorému nás pozýva Božie slovo, je úplne iné. Predovšetkým sa v láske a v poslušnosti podriadujem Bohu skrze Krista a potom sa v láske Kristovej podriadujem bratom a sestrám v Kristovi. Kristus sám je vzorom podriadenosti. On, hoci je rovný s Otcom, pre naše spasenie sa do času podriadil Otcovi a jeho vôle, ponížil sa a vzal na seba podobu slumu, vzal na seba naše viny a prestúpenia a zomrel za ne na kríži Golgoty (Fil 2, 5 – 8).

1. Podriadenie je znakom života v plnosti Ducha (Ef 5, 21).
Pavol v tomto odseku hovorí o živote v plnosti Ducha Svätého. Žiť v plnosti Ducha tu znamená byť pod vplyvom Ducha... Ak je človek pod vplyvom Ducha, Duch ho mení na podobu Ježiša Krista. Takže plnosť Ducha je o vplyve, o vedení, o tom, že niekoľko ovláda život človeka a mení jeho život... Pritom si treba všimnúť, že slová o plnosti Ducha sú tu pre nás príkazom. Je teda našou zodpovednosťou žiť v plnosti Ducha, vystaviť svoj život pôsobeniu a vedeniu Ducha. Ako však vyzerá život, zborové spoločenstvo, kde Duch vládne v našich vzťahoch? Aké sú znaky života v plnosti Ducha? Možno by sme čakali, že tu Pavol bude hovoriť o videniach, proroctvách, divoch... Pavol tu píše, že jedna z vlastností života v plnosti Ducha je život v podriadenosti (5, 21).

▪ Je to teda o tom, že Duch Svätý chce svojím pôsobením preniknúť aj do našich vzájomných vzťahov. Nie tak, že z nás robí kresťanov prvej triedy, ktorí v duchovnosti stojí nad bratmi a povyšujú sa nad nimi, ale tak, že nás vedie do pokory, v ktorej

sa vieme podriaďovať jedni druhým, vieme sa pokoriť jeden pred druhým, ustúpiť jeden druhému v niečom, mat druhého za vyššieho od seba... Jeden z dôkazov života v plnosti Ducha je život v podriadenosti. Je skúškou duchovnosti: nakoľko sa viem podriadiť bratom a sestrám, byť poníženým... natoľko som duchovný a plný Ducha. Podriadenosť

foto: V. Malý

Pánovi sa teda ukáže na podriadení sa bratom. Žiaľ, v kresťanstve vznikali mnohé duchovné prúdy a hnutia, v ktorých sa niektorí kresťania v mene plnosti Ducha stavali nad ostatných a oddelovali od bratov. Pavol hovorí, že plnosť Ducha ma nerobí v duchovnosti nadradeným kresťanom, ale ma vedie do pokory, k podriadenosti bratom.

2. Čo znamená podriaďovať sa jedni druhým?

- Podriadenie sa v prečítaných textoch znamená, že iní sú mi prednejší ako ja; že ich mám za vyšších od seba. Moje podriadenie sa hovorí o tom, ako si vážim druhých. Hovorí o tom, že sú pre mňa prednejší, vyšší a dôležitejší ako ja, že ich potreby kladiem pred svoje.

- Kresťanská podriadenosť nie je o slabosti, ale naopak, o sile. Vychádza z toho, že viem, kto som v Kristovi, viem, že podriadenie v službe druhým nemôže ohrozíť moju pozíciu v Kristovi, nerobí ma to menším, ale naopak, väčším a silnejším (J 13, 3 – 5).

- Kresťanská podriadenosť je o obeti (J 15,12 – 13). Je to o schopnosti i ochote obetovať svoje predstavy, nároky v prospech brata či sestry; v prospech a blaho zborového spoločenstva.

- Kresťanská podriadenosť je aj o úcte k druhým (Rim 12,10b). Moc k takémuž životu nachádzame jedine v živote v plnosti a v moci Ducha. Moje podriadenie sa bratom a sestrám je teda ukazovateľom, nakoľko chodím v plnosti Ducha a v bázni Božej, nakoľko som podriadený a poslušný Bohu.

- Podriadenosť znamená aj zúčtovateľnosť voči druhému. To nie je o tom, že sa snažíme druhého prichytiť pri niečom zlom, a potom ho berieme na zodpovednosť. Zúčtovateľnosť znamená cielavedomé a zámerné podriadenie určitých aspektov môjho života druhým, predovšetkým podriadenie sa v oblasti mojich slabostí. Je to preto, aby som mohol prijať povzbudenie, posilnenie, aj korekciu či usmernenie z Božieho slova, aj oporu na modlitbách... Samozrejme, vyžaduje to veľkú dôveru voči sebe navzájom.

- Na základe Listu Filipanom (2, 3 – 8) vidíme, že podriadenie je o tom, že nebudem robiť to, čo by niekoho pohoršilo či vyvolalo roztržky či hádky; to, čo mňa vychvaľuje a pozdvihuje nad iných; že nebudem hľadať na prvom mieste svoje veci a záujmy; že nebudem hľadať len naplnenie svojich potrieb a túžob... Podriadenosť, o ktorej hovorí Pavol, však nie je menej cennosť. Toto slovo znamená podriadiť sa určitému poriadku. To jednak znamená podriadiť sa určitým autoritám, ktoré sú súčasťou Božieho poriadku v tomto svete: v spoločnosti sa podriadijem štátnym autoritám, v práci šéfov, v rodine manželka manželovi, deti rodičom, v cirkvi predovšetkým Pánovi, ale aj starším zboru; jednak ide o všeobecné podriadovanie sa jedni druhým v zborovom spoločenstve ako znak vzájomnej úcty i úcty ku Kristovi (Ef 5, 22; 6, 1; 6, 5).

Nech nás slová nasledovnej básne povzbudia k životu v podriadenosti Pánovi a jeden druhému v láske nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Jemu na slávu.

Jak mnoho srdcí se před Pánem sklání

s hlubokou pokorou, bez zdráhání.

Málo však najdeš takových duší,

**pokorných před bratry, jak v bázni se
sluší.**

Snazší je klečet před Bohem v tichu

než umět odkládat hrđost a pýchu.

Snáze je hřich svůj před Boha nésti,

nežli se se všemi bratřimi snéstí.

Tys, Jezu, tichý byl i vůči zlobě,

Dej, bych se více jen podobal Tobě.

Ty ovšem víš, Pane, a znáš všechnu bídu,

uč mne jen víc sloužit též Tvému lidu.

Darko Kraljik

ČÁST DRUHÁ

MOJE LAMBARÉNÉ BYLO TADY

EVANGELIZAČNÍ CESTY NA SLOVENSKO

Vnitřní duchovní síla dala Ludmile schopnost pouštět se i v komunistickou ideologii prosáklém prostředí do nových věcí. Mnohým lidem v jejím okolí byl možná její aktivní křesťanský postoj nepochopitelný, mnozí mu možná nerozuměli, případě jim „málo rozumný“, ale Ludmila si díky své vnitřní jistotě a přesvědčivosti dokázala získávat sympatie, respekt ke své práci a nakonec i potřebná povolení. „Kde Pán Bůh člověka potřebuje, tam ho potvrdí,“ je přesvědčena. „A když někde nemám být, tak půjdu jinam, mně to nevadilo. Já jsem neměla ambice.“

V Uherském Brodě Ludmila prosadila pořádání Velkých nedělí. Byla to shromáždění v budově uherskobrodského gymnázia svolávaná každý měsíc. Jezdili sem lidé z Moravy i ze Slovenska. „Oohlásili jsme, že musíme mít v gymnáziu shromáždění, protože na tom místě stával bratrský sbor. A komunisté nám to dovolili!“ Přitomní věřící ji zvali na další shromáždění ve svých městech. Ludmila začala zajíždět do Vlčnova, Nivnice i na Slovensko: Moravské Lieskové, Nové Mesto nad Váhom, Stará Turá. Navštěvovala vyznavačské společenství Modrý kríž sester Royových, které komunisté zakázali a ztratilo vůdcí osobnost. Při cestách na Slovensko ji pravidelně doprovázela početná skupina mladých lidí, kteří se při její službě obrátili k víře. Neskrývali se, ve veřejných linkových autobusech zpívali a evangelizovali. „Takže jsme museli být trnem v oku, to já uznávám.“ Navíc Ludmila kázala bez povolení. Beatengberská škola jí po formální stránce v Československu nebyla k ničemu, neměla pověření církve ani státní souhlas, takže nemohla pracovat jako farářka. A tak začala pozorovat, že ji při cestách na Slovensko doprovázejí nejen mladí věřící, ale i podivní pánové v kožených kabátech.

V listopadu 1959 byla pracovně přeložena do Prahy. Bydlela v Praze u strýce a pracovala jako zdravotní sestra na interně. „Jednou jsem se vracela z noční služby a před domem stál nějaký pán v kabátu. A jako by mně v srdci Duch svatý řekl: ‚Ten pán tě hledá.‘ Tak jsem za ním šla a řekla jsem: ‚Já jsem Jeníková, vy mě hledáte?‘ A ten pán se strašně lekl. Šel za mnou po schodech až k bytu mého strýce a tam mně podal předvolání na StB.“ V předepsaný den se dostavila k výslechu. Muž, který jí přinesl předvolání, ji vyslychal. „Už byl trochu připravený na všecky leknutí. ‚Vy jste věřila tomu, co jste kázala?‘ – ‚Samozřejmě.‘ – ‚Prosím vás, já myslím, že křestané už jsou jenom v historických románech a filmech.‘ Já jsem na to řekla: ‚Štěstí vaše, že to není pravda, protože jinak by se tady hospodářství už zhroutilo. Ti jediní poctiví pracovníci jsou právě křestané.‘ – ‚A taky jste nosila ten talár?‘ A já říkám, ne, já chodím ráda hezky oblékaná. A takhle jsme si povídali.

VEDOUCÍ ESTÉBÁK DOSTAL SVĚDECTVÍ O LÁSCĚ BOŽÍ

Vyšetřovatel se jí ptal, proč jezdila na Slovensko. Odpověděla mu, že tam byli lidé, kteří chtěli slyšet Boží slovo a neměli příležitost. „Modrý kríž jste zrušili, strana a vláda. To byli všechno lidé z Modrého kríže a ted jím neměl kdo sloužit, a tak jsem za nimi jezdila a zvěstovala jsem jim evangelium a měli jsme moc krásná shromáždění,“ řekla příslušníkovi StB. Dodala, že si spolu moc hezky popovídali.

„Potom on řekl, abych ještě neodcházela, že si se mnou rád povídá. A vyzval mě: Podepište to. A četla jsem ve spisu, že jsem chodila na Kopaniny, abych přesvědčovala lidí ke vstupu do JRD, to je jednotné zemědělské družstvo slovenský. Já jsem říkala: Co jste to tady napsal? To není pravda. Jenom to podepište, jenom to podepište. Pak šel s lejstrem nahoru, tam byli jeho poddaní a ti mě měli vyslychat. Tam jsme přišli za nimi a on jim řekl: Podepište to. Odpověděli mu: My jsme nikoho nevyslychali. On řekl: Já jsem ji vyslechl. Věděla jsem, že to bylo řízení Boží, že ti dva chalani, kteří tam byli, by si mě rádně podali. Podepsali to. A vedoucí estébák dostal důkladně

svědectví o Boží lásce a o tom, jak může potkávat dobré lidi místo případů.“

Zřejmě i vyšetřovatele si dokázala získat na svoji stranu, protože ten jí v jednu chvíli přisunul složku s dokumenty a řekl: „To si přečtěte.“ Tak jsem tím listovala a zjistila jsem, že všechny výpovědi v můj prospěch jsou od mých přátel

komunistů, od ředitele, předsedy KSČ, předsedy ROH, předsedy Červeného kříže, všichni možní mí známí komunisté z Uherského Brodu vypovídali o mně, jaká jsem skvělá. A jenom kazatelé, moji dobrí přátelé: „My jsme jí to říkali, je neukázněná, neposlušná, varovali jsme ji.“ A takhle se vyjadřovali. „Z toho si nic nedělejte, co ti flandáci říkají. Na to nikdo nebude ohled. Hlavně že máte hezké vyjádření od komunistů,“ říkal ten pán. „Neberte si advokáta, ten váš pámbů vás osvobodí.“ A taky že ano. V březnu roku 1960 proběhl v Trenčíně soud. Ludmila byla obviněna z narušování státního dozoru nad církvemi s maximální trestní sazbou až šest let. Dostala dva měsíce podmíněně na dva roky.

HÁJILA, ŽE JE POD AUTORITOU BOŽÍ, KTERÉ PODLÉHAJÍ I VLÁDY

„Když se mně ptali, proč jsem cestovala po těch různých stanicích, když to bylo zakázané nebo nebylo to povolené, řekla jsem – Protože je ještě jedna vyšší autorita než ta státní, je to autorita Boží a podléhají jí všichni králové, všecka knížata a všecky vlády. A já především, protože jsem dítě Boží, musím poslouchat, co mě říká Pán Bůh. Když mě vede k tomu, ať zvěstuju evangelium, tak prostě jdu a zvěstuju evangelium, ať je to státem povolené nebo nepovolené. Takhle byly otázky všecky cílené na nezákonost mojí služby, ale já jsem se pořád hájila tím, že jsem pod vyšší autoritou a že vyšší autorita mě klade určité nároky. A já počítám s rizikem. A nemyslím si, že by mě za to naše vláda chválila, ale já prostě jsem pod jinou autoritou a tu musím poslouchat. To se jedná o můj vztah k Pánu Bohu.“

S cestami na Slovensko přestala, zato se více soustředila na své pacienty. I tady našla velký prostor pro duchovní působení. Mezi pacienty našla nakonec i svého budoucího manžela. Oldřich Haller byl v dovece se dvěma dětmi. „Byl to krásný charakter. I v tom prolhaném komunistickém světě zůstal poctivý, z práce si nikdy nepřinesl nic, na co by neměl povolení,“ líčí pamětnice. Nikdy nevstoupil do KSČ. Byl specialistou na slaboproudou elektrotechniku, zaměřoval se na klimatotechnologie. „Od dětství jsem pokládala za autoritu sama sebe. Při svatbě jsem se ale rozhodla poslouchat manžela. Byl o mnoho let moudřejší než já.“

Jako by se opakovala zkušenosť její maminky. Za to, že se vdala za katolíka, jí smíchovský evangelický sbor nařídil církevní kázen. Manžela to rozlobilo a odmítal tam chodit. Vybrala tedy baptistický sbor na náměstí Jiřího z Poděbrad. Manžel i jeho dvě děti tu společně přijali křest. Pro Ludmilu to byl velký okamžik. V roce 1964 se manželům Hallerovým narodil syn Petr a o pět let později dcera Hana.

KŘEŠŤANSTVÍ POD KÁVOU A ČOKOLÁDOU

Ludmila zůstávala doma a starala se o rodinu. „Vždycky jsem rodinu pokládala za prioritu. První před Pánem Bohem, za co jsme zodpovědní, je naše rodina. Aby rodina žila natolik křesťanským životem, že bude světlem pro své okolí.“ Nechtěla ani přestat sloužit církvi. Využívala své kontakty do zahraničí a v časopise Košnické jiskry vedla rubriku Z misie. Byl to fakticky jediný časopis u nás, který dokázal informovat o tom,

že křesťanství se šíří. Překládala z němčiny drobné texty i celé knihy. Za jednu z nejdůležitějších pokládá knihu Modlitebný život věřících od D. H. Dolmana. Baptistickej kazatel Švec dokázal prosadit vydání překladu a ten pak putoval do zahraničí, kde se tiskly reprinty a proudily zase tajně zpátky.

Také pamětnice sama se podílela na pašování knih a tiskovin přes hranice. Dostávala pozvání od zahraničních přátel, a měla tak možnost často cestovat i do západních zemí. V krabicích s kakaem a čokoládou se na dně ukryvaly křesťanské knihy. V roce 1968 vyvrcholilo společenské uvolnění a promítlo se i v životě církvi v Československu. Vznikaly nové časopisy, církve se vracely k některým aktivitám, které dříve nebyly povoleny, jako například práce s dětmi. Ludmila se v létě roku 1968 vydala s rodinou do Švýcarska a tady právě probíhala velká misijní konference. Ludmila na ní vystoupila s referátem o stavu církví v Československu. Prohlásila, že pokládá za nejdůležitější, aby se církev v totalitě otevřívala vedení Duchem svatým. A poukazovala na osobní zkušenost.

Když se vrátili do Prahy, začala okupace spojeneckými vojsky zemí Varšavské smlouvy. Seděli se synem Petrem u rozhlasu a poslouchali zprávy. „Maminko, jak se řekne švýcarsky svoboda? A jak se řekne nemáme?“ ptal se čtyřletý syn matky. Během několika dnů doručil kurýr ze švýcarského velvyslanectví výzvu přátel, aby s celou rodinou přijela, že je pro ně připraveno bydlení i zaměstnání. Manžel ale přišel z práce a řekl: „Když všichni utečou, kdo tady zůstane?“ A tak Hallerovi zůstali. Stali se spojkou mezi Čechy a světem. „Přes nás dům sem proudila literatura, humanitární pomoc a všecko možné. Moje Lambaréne bylo tady.“

VELVYSLANECTVÍ NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

Totalitní režim církve trpěl, ale vyvijel na ně značný tlak. Faráři museli být loajální k politické moci, nebylo vůbec snadné vycházet s církevními tajemníky, kteří zajišťovali nad církvemi dozor. Pamětnice sama nebrala nikdy politickou autoritu příliš vážně. „Pro mě je král v nebi a já jsem jeho zástupkyně tady na zemi. Jsem pod jinou supervizi.“ Děti vychovávala v pravdě, až tím uváděla učitele ve škole do rozpaků. Jednou se odehrál tento rozhovor: „Když jsme brali Lenina, vás Petr, paní Hallerová, řekl, že to není pravda, že jste říkala, že Lenin nechal střílet do dětí. – Ale to je pravda, paní učitelko, vy to nevím? Během Velké říjnové socialistické revoluce byli tak rozmnoveni sirotci, děti v ulicích velkých měst, jako stáda divoká, že prostě Lenin si s nimi nevěděl rady a nechal je střílet. To jste nevěděla? – No to já ale nemůžu říkat, paní Hallerová. – Ale já jako matka to říkat můžu. Takže můj syn se dozví pravdu.“

Na konci osmdesátých let sledovala zahraniční rozhlas a upozorňovala přátele z církve, aby se chystali na změnu, která příjde. Aby připravovali křesťanské rozhlasové a televizní programy. Věřila, že tu komunisté nejsou natrvalo. Bohužel církve na změnu nebyly připraveny. Podle pamětnice nejtěžší chvíle nastala, když se začalo ukazovat, kdo s režimem spolupracoval: Kdo dobrovolně, kdo z donucení a kdo vůbec. Rozlišování bylo velmi obtížné. Naopak společnost byla pro evangelium velmi otevřená a ti, kdo toho využili, udělali dobře. Vznikly nové vyznavačské skupiny jako Slovo života, Křesťanská misijní společnost a jiné. „Byla to nádherná doba svobody.“

Ona sama ještě před listopadem 1989 založila misijní společnost při Kostnické jednotě. Jeden z jejích spolužáků působil v Kamerunu a potřeboval podporu. Ludmila tedy zorganizovala balíčkové akce. Na začátku 90. let pak začala pořádat poznávací evangelické zájezdy do Izraele a v této činnosti pokračovala. Dál překládala a napsala autobiografickou publikaci „Pod oblakem“. Přestože jí v roce 2014 bylo už 86 let, stále veřejně vystupovala.

Ludmila Hallerová zemřela 23. července 2022.

Zdroj: Newsletter Křestan dnes

NAVENEK V POŘÁDKU

Samuelova 11, 27b

Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal.

Jaké jsou naše nejvnitřnejší touhy a motivy našich činů?

Muži odcházejí od svých žen do bitev, a občas se z nich nevracejí. Mladé vdovy se pak znova vdávají. Na tom není nic divného. Je to sice smutné, ale ne neobvyklé. Běžný člověk se nad tou situací ani nepozastaví. Ale pokud jde o krále Davida, Hospodin viděl do jeho srdce. Jen On viděl, že na počátku toho všeho byl chtic a hrích. V jediném příběhu byla porušena hned čtyři Boží přikázání. David dychtil po cizí ženě, spal s ní, nechal zabít jejího manžela, o čemž pak bylo podáno křivé svědecství.

Po čem dychtíš, milý čtenáři? Jaké jsou tvoje pohnutky? A jaké jsou v Hospodinových očích? Někdy chceme svědčit, sloužit Bohu, sloužit druhým, avšak nejvnitřnejšími pohnutkami pro to nemusí být rozširování Božího království. Může to být touha po uznání, po uplatnění,...

Bože, Otče, zkoumej mě, ty znáš mé srdce. Usvědčuj mě, pokud objevíš v mé srdci sobectví. Ale hlavně mě naplňuj svým Svatým Duchem, ať to, co dělám, není ze mě, ale z Tebe. Ne má, ale tvá vůle se staň.

P. K.

foto: V. Malý

NEJISTOTA

„Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštólům: Co máme dělat, bratři?“ (Sk 2, 37).

Je nejistota dobrá nebo špatná?

Když se nás dotkne Svatý Duch, projeví se to nejistotou. Je to trochu paradox. Jsme zasaženi pravdou, mělo by se nám rozsvítit, ale nám to připadá, že jsme ve tmě. Lidé říkají Petrovi: „Co máme dělat?“ Jsou v nejistotě. Předtím věděli, co mají dělat. Žili si své zbožné životy. Ale ted' neví. Je to velmi důležitá práce Svatého Ducha, že nás uvede do tmy. Nevíme, kudy jít. Poradí nám někdo? Ztratili jsme naše jistoty a nevíme jak dál. Svatý Duch zasáhl o Letnicích v srdcích falešné jistoty, kterých se muži izraelští drželi a tak se ptají: „Co máme dělat?“ Když Bůh rozmetá naše falešné bohy, naše modly, vše, od čeho odvozujeme naši jistotu a čeho se držíme, ocitneme se ve tmě. Říkáme si: „Jak budeme žít?“ A to je přesně ta požehnaná chvíle, kdy jsme schopni dát se vést. Petr jim dává pokyny a oni jsou ochotni dát se vést.

Bože můj, naplňuj mě Svatým Duchem. Vyraz mi z ruky moje falešné jistoty, ke kterým se utíkám, a ved mě dál.

Petr Kučera

Vždycky jsem věděl, že Bůh je. Rodiče mě už jako dítě vodili do církve, takže jsem víru v Boha bral jako samozřejmost. Doma se však naše víra moc neprojevovala. Vědomí Boží existence pro mě ale bylo tak silné, že i když jsem se v pubertě těšil na to, až budu dospělý a budu si moci žít vlastním životem, přesto jsem někde v hloubi duše vnímal, že i přes moji případnou neposlušnost Bůh existovat nepřestane a že se mu tak jak tak budu jednou muset postavit tváři tvář. Celá tato moje představa plynula z toho, že jsem nevěděl, jaký je Bůh doopravdy.

To se začalo měnit v mých 12 letech. Sice jsem toho o Bohu do té doby slyšel už hodně, ale nikdy jsem se s Ním opravdu nesetkal. Od školských let jsem jezdíval na křesťanské tábory, ale jeden z nich byl pro mě zlomový. V létě 2006 jsem při sjíždění Ohře na kánoích během večerních zamýšlení z Bible konečně pochopil, že Bůh se zajímá také o mě samotného. Do té doby jsem se Ho spíš bál, protože jsem tušil, že některé věci, které jsem v životě dělal, se mu nelibí. Najednou mi ale došlo, že Ježíš zemřel na kříži i za moje hřichy a že mě má rád. Na konci tohoto pobytu nám hlavní vedoucí dal výzvu, že kdo se chce ve svém vztahu s Bohem posunout dál, tak že s ním může zůstat a modlit se. Věděl jsem, že to přesně chci, ale také jsem prožíval pochybnosti a strach. Zůstal jsem, ale hned jsem tohoto rozhodnutí litoval, protože jsem byl jediný a všichni ostatní odešli na zmrzlinu. Cítil jsem tlak, že ted už nemůžu couvnout zpátky a zároveň jsem si stále nebyl jistý, jestli chci, aby víra v Ježíše udávala směr mého života. Pod náporem emocí a nejistoty jsem ale v modlitbě řekl Ježíši, aby mi odpustil moje hřichy a vyznal Mu, že chci, aby byl součástí mého života. A opravdu se stala změna. Možná ne velká, ale pro mě zcela zásadní. Od té doby jsem se Bohu už nebál. Poznal jsem, že když znám Ježíše, Bůh mě díky Jeho oběti přijímá a odpouští mi. Pochybnosti ale nezmizely, naopak se vynořily ještě větší - bylo toto mé rozhodnutí upřímné? Je vůbec platné? Vždy, když jsem těmto pochybnostem musel čelit, jsem ale nakonec došel k závěru, že Bohu od té doby patřím a že mezi námi je pouto lásky (Oz 11, 4).

V této době dospívání jsem se ale na internetu setkal s pornografií, která se mi zalíbila a které jsem nakonec zcela propadl. Bylo to něco, co jsem věděl, že je zlé, ale s čím jsem nedokázal účinně bojovat. Vždy, když jsem selhal, jsem Bohu hřich vyznal a vše začalo opět nanovo. Nahoru, dolů, stále znova... až do vysokoškolských let. A to jsem se dokonce stal vedoucím mládeže a nadšeně jsem sloužil v církvi. Asi v 18 letech mi ale Bůh ukázal, že v tomto boji sám nezvítězím a že potřebuji pomoc. Ze o tom hřichu musím říct někomu dalšímu. Zavolal jsem tedy jednomu staršímu kamarádovi, ke kterému jsem měl důvěru a zjistil, že se s tím také potiská. Rozhodně mi to pomohlo, společné modlitby, půsty, usilování o to, abychom s tím už skoncovali. Jenže trvalého výsledku jsem nedosáhl. Až později jsem si uvědomil, že když slepý vede slepého, oba padnou do jámy (Lk 6, 39). Věděl jsem, že to musím také říct vedoucím v našem sboru a bojovat mnohem usilovněji. Bylo mi jasné, že se nemohu stát hlavním vedoucím mládeže, dokud s tímto hřichem neskoncuj. Dokonce jsem se modlil, aby mě Bůh potrestal tím, že mi přestane sloužit pravá ruka (Žalm 137), pokud v důsledku svojí neposlušnosti Boha opustím a odpadnu od Něj.

Hlavním vedoucím mládeže jsem se nakonec stal, ale lákání pornografie jsem opět po několika měsících podlehl. Bylo to pak nakonec vlastně ještě horší a já si zpětně uvědomují, že důsledkem mého pokryTECTví bylo, že Bůh mládeži nezehnal tolík, jak mohl a chtěl. Cítil jsem se opravdu hrozně. Na jednu stranu jsem sloužil Bohu, zpíval ve chválící kapele, vedl mládež a na druhou Boha zrazoval tím, že Ho neposlouchám. Ale právě v tom jsem pochopil, co znamená Boží milost neboli

nezasloužená přízeň. Bůh mi vždy můj hřich odpustil a nejedná podle toho, jak jsem se choval já, ale podle toho, co chtěl On. A On je dobrý, milosrdný a stále shovívavý (Žalm 86, 15), díky Mu za to.

Nedokážu to vysvětlit, ale Bůh do mě už v době dospívání vložil touhu po zbožném charakteru, po „ryzím srdci“, jak jsme zpívali v jedné písni s chválící kapelou. Ale opět, sice jsem v srdci měl velkou touhu žít tak, jak se Bohu líbí, ale při pohledu na realitu mi bylo ze sebe samého špatně. Také jsem se bál, abych svůj život nepromarnil a při volbě školy, zaměstnání nebo životního partnera neudělal krok vedle. V Bibli jsem ale vždy nalezl útěchu. Věděl jsem, že stačí, když budu hledat Boží království a spravedlnost a o všechno ostatní se Bůh postará (Mt 6, 33), já se mám jen starat, abych ve svém životě dělal Pánu Bohu čest a „žil život hodný Kristova evangelia“ (Fp 1, 27). Komenského Labyrint světa a ráj srdce mi v tomto období hledání byl velkou útěchou. Pochovil jsem, že nejde o to v životě nešlapnout vedle, ale prostě být s Ježíšem, protože kde je On, tam je nebe. A pokud Mu budu blízko, povede mě po svojí cestě, která je správná.

Myslím si, že nakonec to byla cesta ven z mého pokryTECTví. Ježíš mi ukázal, že v Něm najdu větší potěšení a smysl, než v pornografii, jasné bezstarostné budoucnosti nebo dobrého pocitu z toho, že jsem něco dokázal nebo že mám vliv. Ale změna nepršela z nicého nic, jako blesk z čistého nebe. Spíše to byl dlouhý, náročný a bolestivý proces, který trval několik let. Navíc si uvědomují, že jsem v této oblasti stále zranitelný a mohu kdykoli padnout. Proto si neustále potřebuji připomínat, co všechno mi Bůh odpustil.

Když se podívám zpětně na to, co jsem z Boží milosti mohl prožít a zvládnout – vystudovat medicínu, vést během vysokoškolských let mládež, hrát v ochotnickém divadle, zpívat v pěveckém sboru, sólově a ve chválící kapele... Tyto úspěchy pro mě nejsou přeci jen tak důležité ve srovnání s odpustěním, které jsem dostal. Když jsem v modlitbě už po sté vyznával tento hřich a po sté prožil, že Ježíš mi ho odpouští a má mě rád, neměl jsem slov. Byl jsem přemožený Jeho láskou. A něco podobného jsem mohl zažít také se svou budoucí ženou, která mi rovněž odpustila to, co jsem dělal a jaký jsem byl.

Už jako kluk jsem slýchával o Rádiu 7 a vždycky jsem nad ním ohrnoval nos, protože mi přišlo nemyslitelné, jak někdo může poslouchat křesťanské rádio. To jsem ale ještě neznal Ježíše a byl jsem nabubřelý puberták. Poté, co jsem uvěřil a začal s Ježíšem opravdu žít, se tento můj postoj změnil. Pomohlo mi v tom pozdější oslovení od Lucie Endlicherové, která mě požádala, jestli bych v rádiu něco nenačetl. Ještěže se dá záznam sestříhat. Zpětně obdivuji její odvahu mě do této práce zapojit, protože jsem byl opravdu velmi nezkušený. Mnoho mě

toho ale naučila a já jsem jí za tuto příležitost vděčný. Pak se má spolupráce na několik let odmlčela, ale má úcta a obdiv k rádiu rostl. Sám jsem také začal poslouchat některé pořady, které mě velmi obohacovaly a posunovaly blíž k Bohu nebo mi zajímavým způsobem otevíraly křesťanský pohled na mnoho životních oblastí. Dodnes si pamatuji, jak jsme s mojí budoucí manželkou poslouchali jedno léto na dovolené s jejimi rodiči v Rakousku namluvěnou knihu Střezené město o začátcích TWR v České republice. Ten příběh mě stále nepřestává udivovat.

V roce 2021 se mé cesty s Rádiem opět zkřížily, když jsme pod hlavičkou odboru mládeže BJB začali s Markétou Bártovou natáčet pořad HLÁSKA o předávání dobré zprávy o Ježíši Kristu. Ačkoli pocházím z věřící rodiny, dělalo mi velký problém se s lidmi o Ježíši skutečně bavit. Když jsem měl vyslovit Jeho jméno, ztuhla mi u toho pusa. Postupem času jsem si na to ale zvykl a dnes mi to už vůbec nedělá problém. Potřeboval jsem se to ale naučit a zjistit, že se takových rozhovorů nemusím bát.

J. A. KOMENSKÝ ŘEKL: MODLI SE A PRACUJ

Jeden požehnaný bratr kazatel napsal úvahu s názvem: Co mne učí stáří. Mimo jiné zmiňuje, že Slovo Boží a naše vlastní poznání nás učí, že musíme počítat s úbytkem svých sil a schopnosti. Nemoc, tělesná slabost, slábnutí paměti jsou nevyhnutelné. Kdo to pochopí včas, je připraven a nebudou to pro něho překvapivé a neočekávané věci. Znalost průvodních jevů stárnutí by nás měla přimět k určitému přípravám.

Píle a spořivost nám pomohou zabezpečit se hospodářsky. To platí zvláště pro ty, kdo budou mít malý důchod. Kdo se však nestará o své budoucí potřeby, zatěžuje zbytečně své okolí a nebude potom moci pomáhat potřebným a finančně podporovat zvěstování evangelia. Učíme se podrobit Boží vůli. Bůh určil, jakého stáří se dožijeme. Nárek a sebelítost nejsou nic platné. Reptání a nárek jsou neposlušnost vůči Boží vůli (1 K 10, 10). Naopak jsme vyzýváni: „**Radujte se v Pánu, opakuji, radujte se! Ať je všem lidem známá vaše mírnost.** Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Fil 4, 4–7). A ještě dodávám: „Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodně lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fil 4, 8).

red

KREŠTAN A ŽIVOTNÉ SKÚŠKY

Prečo prichádzajú skúšky do nášho života? Ako obstatť uprostred skúšok? Dnes budeme uvažovať nad týmito otázkami podľa prvej kapitoly listu Jakuba.

List Jakuba je písaný pre veriacich ...

Prvá rada sa nachádza vo verši 2: „...pokladajte to za radost, ked' prídu na vás rozličné skúšky...“ A znie: **Maj ku skúškam správny postoj.** Neznášame skúšky a snažíme sa im zdáleka vyhnúť, ale Boh nás v živote vovedie do skúšok a Písmo hovorí: „...pokladajte to za radost.“ Zdá sa to úplne šokujúce! Máme považovať za radost to, že sme v hroznej skúške? Jakub hovorí: „Áno, zmen' svoje zmýšľanie o skúškach, považuj každú skúšku za radost.“ Prečo? Pretože skúška, ktorá prišla, nie je náhodná udalosť. Má svoj zámer, lebo vo verši tri je uvedené: „vediac, že skúšky vašej vieri spôsobia vytrvalosť“ – Boh cez skúšku, keď sa dokáže naša viera, niečo v nás spôsobuje. To, že Boh cez skúšku

Myslím si, že mnoho mladých lidí v dnešní době prožívá něco podobného a proto jsem toužil po tom, aby jim někdo řekl, že ke svědectví o Bohu stačí opravdu málo, často jen pář slov, které si Bůh může použít.

Život bez Ježíše si vůbec nedokážu představit. Jeho láska nezná hranič! Někdy si představuji, jak by ten můj život vypadal, kdybych Ježíše neznal. I když to samozřejmě nemohu vědět, tak si myslím, že tak radostný a naplněný by rozhodně nebyl. Díky Bohu mám rodinu, zaměstnání, církev, kterou vnímám jako svoji rodinu a kde vím, že mě Bůh chce mít a kde mohu být užitečný. Možná to celé někomu může znít obyčejně, ale ve světě, kde je mnoho vztahů a životů rozbitých, nemocných a pochroumaných, je to pro mě zázrak, za který děkuji Bohu. Rozhodně si nepřipadám u cíle, naopak mi příjde, že jsem teprve vyběhnul. Ať už se ale plazím, jdu nebo utíkám a nemůžu popadnout dech, směruji kupředu za Ježíšem. A chci zůstat v Jeho lásce, protože s Ním je mi nejlépe.

NIKY NEPŘEDPOKLÁDEJ

„Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní, kdežto pilné jejich ruka obohatí“ (Př 10, 4).

Nikdy nepředpokládej, že tvoje pokyny byly zcela pochopeny a že budou provedeny. V Bibli se píše: „*Pilné jejich ruka obohatí*“ (Př 10, 4). Slovo „pilný“ znamená, že dotyčný věnuje pečlivou pozornost detailům. Když dáš někomu pokyny, ověř si, že si je dotyčný poznámen. Jestli ne, más důvod mít obavy. Nevzdělaní a nezúčastnění mají sklon ve všem důvěrovat své paměti,jenže i nejkratší tužka je stále lepší než ta nejdělsí paměť. Pokud někdo nepovažuje pokyny, které mu dáváš, za dost důležité, aby si je zapsal, vysílá tím signál; bliká varovné červené světlo. I když má dobré úmysly, ve své zanepáždněnosti nebo přehnané sebedůvěře může snadno zapomenout. Lidé, kteří dotaňují věci do konce, mají vždycky ohledně úkolů a pokynů, které dostali, dodatečné otázky. Například když někoho požádáš, aby někomu kvůli něčemu zatelefonoval, automaticky by se tě měl zeptat:

- 1) Do kdy to musí být hotovo?
- 2) Kdy potřebuješ zprávu o výsledku toho telefonátu?
- 3) Je ještě nějaká další informace, kterou potřebuji vědět?

Pokud tyto otázky nezaznějí, je pravděpodobné, že dotyčný o úkolu moc nepřemýšlí. Když ti někdo odpoví: „Můžu se o to pokusit,“ je to další varovné světlo, protože většinou tomu dotyčnému moc času věnovat nebude. Slovo „pokusit se“ často odhaluje polovičatost. Dávej pokyny jednomu konkrétnímu člověku, ne dvěma. Zapiš si datum, kdy jsi mu úkol dal a kdy od něj chceš zprávu. Jinými slovy – dávej pokyny pouze někomu, kdo je schopen je přjmout a zrealizovat.

Petr Kučera

niečo v našom živote robí, si bežne neuvedomujeme a zdá sa, že sa nám stalo všetko zlé. Ale Boh cez skúšku v nás buduje *vytrvalosť* alebo *zotrvávanie*.

Boh nám dal ohľadom skúšok viaceru zasľúbení:

- Nedopustí, aby sme boli skúšaní nad svoje sily. Vždy nám dá aj východisko.
- Ježíš má s nami v našich slabostach súcit.
- Pán vie vytrhnúť veriacich zo skúšok.
- Pokiaľ si oblečieme Božiu výzbroj, môžeme im odolať, prekonáť ich a obstatť.

Premýšľaj o týchto zasľúbeniach. Nie sú úžasné? Nech sú ti dnes povzbudením!

DALŠÍ ČÁST

ZA PROTEKTORÁTU

Po celou dobu Protektorátu okupační správa udržovala pro církve tuhý režim. Gestapo vyžadovalo po předsedovi Jednoty, kazateli Tolarovi, hlášení všech sborových i výborových schůzí, hlášení o tom, kdo, kdy, kde stojí na kazatelnách. K zostření dohledu okupačního režimu nad církvemi došlo po Atentátu na Heydricha v roce 1942. Došlo k zevrubnému přezkoumání, na kolik jsou jednotlivé denominace spolehlivé. Bratr Tolar byl kvůli této otázce předvolán na gestapo, které ho vyzvalo, aby předložil životopisy všech sloužících baptistických kazatelů. A také musel rozeslat na všechny sbory dopis, ve kterém vyjádřil politování nad tímto činem a následující výzvu: „*Vyzýváme vás, bratři a sestry, abyste se sklonili před tváří Boží a mysleli na modlitbách a v půstu na strašlivý ohavný čin. Dále vás prosíme, abyste nám podali zprávu, jak jste naložili s naší výzvou.*“

Na Jednotu byly vyvíjeny i další tlaky – např. ke spojení s dalšími protestantskými denominacemi podle vzoru německého „Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden in Deutschland“. Ke sjednocení nakonec nemuselo dojít. Jednota přečkala tuto náročnou dobu a v nových podmínkách se pustila do další práce. A do nové práce se pustily i sbory, které se ze „Sudet“ opět vrátily do Československa.

Už jsme hovořili o Vikýřovicích. Dalším ze sborů, které se ocitly mimo svou vlast, byl sbor v Broumově. Sbor v Broumově – Brauna je nejstarší baptistický sbor na území Čech a rovněž baptistická misijní práce na Broumovsku je nejstarší na našem území. Již od roku 1348, kdy byl Broumov povýšen na město, podléhal břevnovskému benediktinskému klášteru a vliv katolické církve byl v tomto městě vždy velice silný. Podíváme-li se na situaci ve druhé polovině 19. století, uvidíme v Broumově i v nedalekém Šonově silnou skupinu německých horníků, kteří pracovali v místních dolech – hnědouhelných, rudných nebo uranových. Broumov i Šonov věrně a neúnavně navštěvoval Magnus Knappe s velikou osobní obětavostí a kázel zde Boží slovo a především nutnost pokání a křtu na vyznání víry. Sloužil zde německy německým horníkům, ale setkal se i s Čechy, např. Františkem Pohlem a dalšími. Bratr František Pohl byl pokřtěn bratrem Th. Klinkenem a stal se tak prvním na vyznání víry ponořením pokřtěným křestanem v novodobé historii baptistů v Čechách. Na svědectví bratra Pohla i díky vytrvalé službě bratra Knappa se k Pánu obraceli další lidé. A tak vznikla v Broumově skupina baptistů, kteří se scházeli po rodinách ke společnému čtení Písma a modlitbám. V Broumově se jednalo většinou o nemajetné lidi, kteří však měli velikou touhu po vlastní modlitebně. Proto bratři a sestry i ze svých skromných příjmů přispívali na sbírku na koupi domu pro modlitebnu. Od roku 1908 se členové scházeli v domě svého tehdejšího kazatele br. Franze Wintera Na příkopech č. 26. Dům dodnes stojí a dodnes je na jeho zadní straně patrný nápis, který tam tehdy umístili „Bethanien – Betánie“. Protože se sbor početně velice rozrostl, ani tato místo už nestacha, a proto sbor zakoupil dům, původně restauraci, na stejně ulici, Na příkopech č. 84, a upravil ho na modlitebnu s velkým a malým sálem. Ve velkém sále byl vybudován křestní bazén. Taková byla situace v roce 1938, kdy došlo k začlenění Broumovska do Sudet. Protože však v Broumově – jak již bylo výše uvedeno – žila početná skupina německých horníků, nedošlo během války k velikému vysídlení. Také kazatélé tohoto sboru byli většinou bratři německé národnosti – bratři Frantz Winter původem z německé rodiny ze Šonova, první kazatel osamostatněného broumovského sboru, Walter Hoffmann z Berlína, Josef Walzel z německé rodiny žijící v Hohenbrucku – Třebechovicích pod Orébem, původně kazatel Slezského sboru v Gruenbergu (dnes Zielona Góra), Rudolf Eder rodák z Vídne a Erich Räder, který se narodil v Horním Slezsku, v městečku Leignitz (dnes polská Legnica), tedy ve městě úzce spojeném se jménem Magnuse Knappeho. Můžeme říci, že v době světové války, protektorátu, Sudet, neměli členové broumovského sboru ani v důsledku jejich přičlenění k Třetí říši větší problémy. Nezachovalo se však mnoho informací o tomto

období. Problémy nastaly po skončení války v důsledku odsunu německého obyvatelstva, kdy došlo téměř k vylidnění a ke zrušení broumovského sboru. Kazatel sboru Erich Räder musel odejít. Nemohl se ovšem vrátit ani do rodného města, protože tato část území byla – jak je uvedeno výše – přičleněna k Polsku. Proto bratr Räder odešel do Německa, kde se stal profesorem na baptistickém semináři v Buckowě v tehdejší NDR. V Broumově zůstala skupinka členů ze smíšených českonožských rodin. Skupinku německých baptistů v Broumově posílila skupina reemigrantů, potomků pobělohorských exulantů z polského Želova v čele s kazatelem Janem Veselovským. Kromě reemigrantů přišli do Broumova také rodiny přistěhované do pohraničí z vnitrozemí na základě snahy dosídit pohraničí po odsunu německého obyvatelstva. Tak sbor zůstal zachován a pracuje dodnes. V důsledku tzv. „Benešových dekretů“ musela však být řešena otázka vlastnictví modlitebny. To je ovšem již jiná kapitola. V souvislosti s naším tématem může být zajímavá informace, že broumovský kazatel nebyl v poválečné době zaměstnancem Jednoty, ale byl mu, nebo spíše měl mu být vyplácen tzv. „pohraniční příspěvek“. Tento příspěvek byl navržen Prozatímnímu Národnímu shromáždění a týkal se platů a mezd osob, trvale pracujících na území odtrženém v roce 1938 od republiky Československé (týkal se tedy i ostatních sborů, které během války patřily do Sudet). Tento příspěvek měl činit u pracujících v hodinové mzdě Kčs 1,50/hod. a u ostatních (i našich kazatelů) Kčs 300,- měsíčně. Vyplacen měl být zpětně od 1. ledna 1946 na dobu dvou let. Jak vyplývá z jednání sněmovny 20. prosince 1946, nebyl tento návrh přijat a uzákoněn byl pouze příspěvek osídlovací. Ze zápisu z jednání sněmovny je možné pochopit, jak obtížná byla situace kazatelů naší Jednoty ve sborech na území Sudet nejen v době světové války, ale i po jejím skončení.

Společně s Broumovem byl zmíněn i Šonov – Schönau. Před druhou světovou válkou v tomto nevelkém městečku podle statistiky hospodařilo 63 sedláků, žilo zde 78 domkářů, 44 obchodníků a živnostníků a 110 dělníků, celkový počet obyvatel byl 1 985 osob – většinou německé národnosti. V době připojení pohraničních oblastí k Třetí říši měl zdejší baptistický sbor asi 70 členů a od roku 1922 i svou vlastní modlitebnu. Po celou dobu trvání sboru zde sloužili kázáním a pastorací kazatélé broumovského sboru, proto historie Šonova je neodlučitelně spjata s tímto sborem. Po skončení války došlo všeobecným odsunem německého obyvatelstva k vylidnění Šonova. Členové sboru německé národnosti odešli do Německa, o členech české národnosti nemáme žádné zprávy. A pokud vás zajímá osud modlitebny, na ni se Benešovy prezidentské dekreyty nevtahovaly. Zůstala v majetku Jednoty a v roce 1957 byla rozebrána, materiál odvezen na Slovensko a využit při stavbě modlitebny v Panických Dravcích.

Slavomila Švehlová

ROZHовор S KAZATELEM MICHALEM PETRATUREM

**Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích.
Jak jsi prožil povolání do služby kazatele?**

Prožil jsem Boží povolání ke službě kazatele v době dospívání. Po střední škole jsem šel na tehdy Biblickou školu do Olomouce (pozdější VOŠST Dorkas), kde mé povolání postupně dozrávalo, hlavně díky propojení teologie a praxe v různých zařízeních a sborech. Pak jsem studoval ještě 3 roky v Německu na baptistickém semináři.

Kdo z lidí tě nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Lidé z mateřského sboru, ale i odjinud.

Kdo je tvým vzorem nyní - kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáš, jaké knihy čteš, koho kázání rád posloucháš?

Čerpám z knih současných českých teologů, něco také z německé jazykové oblasti. Velkým zdrojem jsou pro mne komentáře k jednotlivým biblickým knihám, které postupně vycházejí v České biblické společnosti pod názvem Český ekumenický komentář k SZ a NZ.

Kolik let už jsi kazatelem a ve kterých sborech jsi tuto funkci vykonával?

Kazatelem jsem celkem 18 let, čas plyne rychle. Můj první sbor byl v Blansku, tam jsem byl 12 let. Nyní působím ve sboru ve Vikýřovicích.

Co máš na této práci nejradší nebo co ti dává ten pocit, že má smysl?

Nejradší mám práci s lidmi, rozhovory, pastoraci, naslouchání životním příběhům. Když vidím, jak Bůh působí v jejich životech, jak lidé přicházejí k víře v Pána Ježíše. Také kontakty a přátelství s lidmi, kteří mají ostych před církví, ale mne, kazatele, se přesto nebojí.

Co je pro tebe nejtěžší?

Když Zlo, ten Zlý vítězí v lidském životě nebo ve společnosti – např. válka na Ukrajině.

Kdybys nebyl kazatelem, jaké zaměstnání bys měl?

Nevím přesně, asi by to byla nějaká pomáhající profese. Studoval jsem i sociální práci na VOŠST Dorkas.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváš a jakou psychohygienu sis našel?

Aby kazatel nevyhořel, nebo aby se mu neznechutila služba, potřebuje dělat něco jiného než se věnovat lidem. Já osobně odpočívám při práci na zahrádě, při procházkách v přírodě, na výletech se svou rodinou, při četbě knížek.

Co je pro tebe jako kazatele v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Když piší odpovědi, právě končí léto. To nejlepší byla dovolená, odpočinek, s rodinou, s přátele. Nyní přichází start do nového školního roku, další intenzivní práce.

Rozhovor s br. kazatelem Michalem Petraturem vedla Marie Horáčková

NA ČOM STAVIAŠ?

„Na skalnatú pôdu bolo zrno zasiate u toho, kto počúva slovo a hned ho s radostou prijíma, no nemá koreň, a tak je len chvíľkový. Keď nastane súženie alebo prenasledovanie pre slovo, hned odpadne.“ (Mt 13, 20 – 21).

Niekterí ľudia sa nadchýnajú pre veľa rôznych vecí. Zaujme ich najnovšia móda alebo najnovšie to či ono. Ale potom to zrazu opustia a prejdú k tomu, čo je práve v trende.

To isté sa môže stať aj vo vzťahu človeka s Bohom. Niekedy ľudia povedia niečo v zmysle: „Skúsil som kresťanstvo, ale nepasovalo mi.“ Nie, v skutočnosti svoj život nikdy nestavali na Kristovi. Mali emocionálnu skúsenosť. Keby to bolo skutočné obrátenie, stále by kráčali s Pánom.

Ježiš takýchto ľudí opísal v podobenstve o rozsievacovi, keď povedal: „Na skalnatú pôdu bolo zrno zasiate u toho, kto počúva slovo a hned ho s radostou prijíma, no nemá koreň, a tak je len chvíľkový. Keď nastane súženie alebo prenasledovanie pre slovo, hned odpadne“ (Mt 13, 20 – 21).

Ako kresťania sme všetci nejakým spôsobom, v nejakej podobe alebo forme prenasledovaní. V skutočnosti je to znak pravého kresťana. Ako nám pripomína Druhý list Timotejovi 3, 12: „A všetci, ktorí chcú pobožne žiť v Kristovi Ježišovi, budú prenasledovaní.“

Kresťanstvo nie je ako výrobok, ktorý niekomu funguje a inému nie. Kresťanstvo, zjednodušene povedané, je vzťah so samotným Kristom. Myslím si, že jedným z dôvodov, prečo ľudia odpadávajú od vieri, je, že svoju vieru postavili na nesprávnych základoch. Existuje len jeden základ, na ktorom môžeš postaviť svoju vieru, a tým je Kristus a jedine Kristus.

Nestavaj svoj duchovný život na cirkevi ako takej. Nestavaj svoj duchovný život na inom človeku alebo na kazateľovi či duchovnom vodcovi, pretože ľudia ťa sklamú. Namiesto toho buduj svoj život na Kristovi. On ťa bude podporovať a bude tu pre teba.

Greg Laurie

NEODSUDZUJTE DRUHÝCH

Osviežujúcim duchovným zážitkom je skúsenosť, že Božia moc je trvale nad nami a my sa môžeme v Duche Svätom denne podriaďovať fyzicky neuchopiteľnej moci.

Boží duch chce ovplyvniť aj naše najtajnejšie súkromie. Najosobnejšie vzájomné postoje sa môžu obnoviť vtedy, ak myslenie jedného o druhom prebieha v spojení s Pravdou zhora: „A tak nech nás každý pokladá za Kristových služobníkov a za správcov Božích tajomstiev.“ Dajme sa povzbudiť, aby sme s radostou zvelaďovali duchovné myslenie a dorastali do podoby Pána Ježiša už svojimi myšlienkami.

Súdenie a posudzovanie druhých nás ohrozuje, niekedy doslova ochromí. Písмо nás dôrazne napomína: Nesúdte sa medzi sebou, aby ste neboli súdení. Napriek tomu sa veľmi rýchlo stavame do ulohy sudcu. Pokušiteľ sa prikradne a znečistuje naše myšlienky. Posudzovaním a súdením stráceme túžbu a chut' navzájom si pomáhať. Vzájomná služba medzi členmi zboru je zanedbávaná, nekoná sa. Zbor prestáva byť Kristovým organizmom. Jednota v Kristovi sa stáva zbytočnosťou. No ak čítame evanjelium, pochopili sme: ...*nič nesúdte predčasne, dokial nepríde Pán, ktorý osvieti to, čo je vo tme skryté, a zjaví úmysly sŕdc...*“ Pán ešte neprišiel, ale súdenie v zboroch prebieha a pozorujeme, že funguje oveľa lepšie ako napomínanie sa v láske.

Samozrejme, následne sa dostaví ďalšia prehra. Nielenže prestávame byť Kristovými služobníkmi, ale už nie sme ani správcami Božieho tajomstva. Obnovujúca Božia moc nemôže cez nás pôsobiť vo vnútri, ani navonok. Aj sme sa pomodlili – Otče náš, odpust' nám, ako my odpúšťame svojim vinníkom, no súdením sme sa nechali okradnúť o život v odpustení. Zvykáme si žiť bez odpustenia. Tajomstvo Božej moci v spoločenstve zboru nepôsobí a neoslovuje ani naše okolie.

Ale nevzdávajme sa, neprestaňme vzhladať hore a vymaňme sa zo zajatia, kam nás pokušiteľ príležitostne chce nahnať. Rozhodne si overujme, či aj v našich životných situáciach platia slová apoštola Pavla:

„Mne však najmenej záleží na tom, či ma súdite vy alebo ľudský súd. Ba ani sám seba nesúdím. Lebo ničoho som si nie vedomý; to ma však ešte neospravedlňuje. Ved' Pán je ten, kto ma súdi.“ Pohľad hore, na Ježiša Krísta, nás vracia do duchovného normálu, Božie slovo nás napomenutím usmernilo: "... aby sa nikto jedným spomedzi nás nevystatoval proti druhému. Ved' kto ti dal prednosť? Čo máš, čo by si nebol dostať? Ked' si teda dostał, prečo sa chváliš, ako by si nebol dostať?"

(1K 4, 6 – 7). Avšak pozor, výzva k bdelosti sa nekončí! Život zboru, keďže sme jednotliво údmi na tele Kristovom: "... my všetci sme boli pokrstení v jedno telo ... ba čo viac: údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú veľmi potrebné." „Boh však usporiadal telo tak, že slabšiemu údu dal viac cti, aby neboli v tele roztržky, ale aby sa údy vzájomne o seba starali“ (1K 12, 24 – 25). Pokušiteľ sa stále bude usilovať vzťahy narúsať, podobne ako chcel postaviť proti sebe apoštолов Pavla a Apolla. Pri rôznosti ľudských pováh, niekedy až protichodnosti našich prirodzených mentalít sa mu to aj v našich zboroch často darí. Zamilujme si nadovšetko bdelosť, aby sme v slove evanjelia nachádzali riešenia. Pohľad hore je rozhodne lepší ako vzájomné predbiehanie sa a posudzovanie. Boli sme znovuzrodení k živej nádeji. Nech nádej ožíva v nás denne v poslušnosti Božieho slova a v modlitbe.

J. Stupka

NIEKOĽKO PRAKTICKÝCH RÁD ROZVEDENEJ ŽENY

Myslím, že ani jedna z nás sa nevydávala s predstavou, že po x... rokoch

sa z nejakého dôvodu rozvedie...

To, čo predchádza rozvodu, často trvá a buble pod povrchom niekoľko rokov. Späťatku to nechceme vidieť, potom nás na to upozorní niektorý dobrý priateľ/priateľka, nasleduje napätie v rodine, hádky, možno zaryté mlčanie... a koniec.

Skôr, ako zbalíš kufre a svoje deti, skús popremýšľať, či si naozaj vyskúšala všetko, čo by mohlo zachrániť vaše manželstvo.

Napríklad:

hovoriť s partnerom o problémoch, ktoré máte,
pokúsiť sa riešiť ich biblickým spôsobom, čo možno nepôjde,
pokúsiť sa spolu modliť za riešenie situácie,
vysvetliť deťom primerane ich veku, prečo je doma napäťa situácia,
bez toho, aby ste vinu zvaľovali jeden na druhého,
hovoriť deťom pravdu a odpovedať im na otázky, lebo neistota
je pre ne veľmi tažká,
nájsť si človeka, ktorému dôveruješ, a spolu s ním sa modliť
za múdrost v danej situácii.

Veriaci žena by sa nemala zdôverovať so svojimi manželskými
problémami mužovi, hoci aj členovi staršovstva, môže vzniknúť
ďalší problém,

niekedy sa možno nevládzeš modliť, preto počúvaj kresťanské
piesne, sú plné lásky a nádeje,

založ si malý zošitok a do neho si zapisuj, čo všetko si už urobila
pre záchranu svojho manželstva, ako to dopadlo a čo ešte
plánuješ urobiť,

do zošitia si môžeš zapisovať aj predmety svojich modlitieb,
a keď ti bude veľmi tažko, môžeš si ich znova a znova čítať
na povzbudenie,

ak je to potrebné, vyhľadaj odbornú pomoc, nie je to hanba,
odborník vidí cestu aj tam, kde ty nie,

pokiaľ môžeš, chod' do zhromaždenia, aj keby si v lavici mala
sedieť sama, Boh o tebe vie, má ta rád a určite ťa neopustí,

ked' sa dostaneš do bodu, že budeš rozhodnutá odísť, dobre zváž
svoje možnosti: bývanie, prácu, starostlivosť o deti,

aj keby to bolo veľmi zlé a tažké, ved' svoje deti k úcte k rodičom,
aj k otcovi, ktorý sa možno o ne nestará,

striedávajúca starostlivosť je dnes veľmi moderná, ale pre deti veľmi
náročná, dobre ju zváž,

starí rodičia sú v živote detí nenahraditeľní, nebráň im, ak sa chcú
stretávať, ale nedovol', aby zasievali do ich sŕdc nenávist voči
niektorému z rodičov,

rozprávaj sa s deťmi o všetkom, čo sa deje, priprav ich na klebety
a ohováranie aj zo strany veriacich,

ak sa ti pokrvná rodina obráti chrbotom, nemusíš sa báť, Boh má
vždy pripravenú pomoc a riešenie,

neživ v sebe zlosť, nenávist a zatrpknosť, bude to tažké,
ale kym neodpustíš manželovi, nebudeš šťastná a slobodná,

takisto potrebujete odpustiť všetkým, ktorí ťa nepochopili, možno
zranili, ohovárali... minulosť musíš uzavrieť,

niekedy je veľmi dobrým riešením zmena bydliska aj zmena zboru,
nový začiatok je výzva pre všetkých a otvára nové možnosti,

možno si budeš zvykať na menší byt, menej peňazí a viac starostí,

preto zváž, čoho všetkého si ochotná sa vzdať... každé rozhodnutie má svoju cenu,

priprav sa na to, že možno si tvoj exmanžel veľmi skoro nájde priateľku, mladú a peknú... nehládaj si za každú cenu nového partnera, nikomu nemusíš dokazovať, že na to mäš, dôležitejšie je pre teba to, aby ste si s deťmi vytvorili pokojný a láskyplný domov,

v novom prostredí si vytvorte nové pravidlá a zvyky, napríklad večerné stíšenia, večer odpovedí, filmové piatky, soboty s rozprávkami, spoločné varenie... čokoľvek, čo vám pomôže získať pokoj a novú chut' do života,

počítaj s tým, že nie každý tvoj známy alebo veriaci z twojho okolia budú súhlasit s tvojím rozhodnutím, aj napriek tomu sa k nim správaj úctivo a s láskou, oni za tvoje problémy nemôžu,

ak robíš v z bore akúkoľvek službu, zváž, či to na nejaký čas nepreneháš niekomu inému, Boh ti ukáže komu, a ty pracuj na svojom rozhodnutí,

čas, potrebný na zahojenie rán, je u každého iný a Boh vie, čo potrebuješ, preto pokračuj v modlitbách a neodmietaj stretnutia v skupinkách, alebo len vo dvojici pri Božom slove,

ked' sa rozhodneš nehovoriť o svojich problémoch, je to v poriadku, príde čas, ked' budeš na to pripravená,

ked' sa rozhodneš hovoriť o tom, daj pozor, aby si nebola ako obohratá platňa, zaseknutá v čase, nie každého to zaujíma,

rozpad rodiny je zmena, ktorá zasiahne rodinu, príbuzenstvo, zbor, pracoviská a školu, lebo zmení všetko,

život v nefunkčnom vzťahu je smutný a neštastný, život po rozvode sa občas bude zdať tiež taký... sme stvorení pre vzťah a byť sám je niekedy smutné,

či si vydatá, alebo rozvedená, nerohoduj sa v hneve a nauč to aj svoje deti,

nikto netvrší, že to bude ľahké a už nebudeš mať žiadne problémy, tie určite prídu, ale Boh je ten, ktorý ti dá odpovede aj silu ísť ďalej,

ak sa pre rozvod rozhodne tvoj manžel a ty to už nedokážeš ovplyvniť, prijmi to a odpušť mu, aby si mohla ísť ďalej,

nebráň deťom v stretnaní sa s otcom a pomôž im prijať jeho novú partnerku aj vtedy, ked' vás opustil kvôli nej,

otca pre svoje deti si vybrať ty sama, je to na celý život a ty môžeš deťom pomôcť túto novú situáciu zvládnúť bez hnevu a výcieiek,

nie je hanba poplakať si, ale nezvykaj si na to, že môžeš byť protivná na svoje okolie len preto, lebo si smutná a utrápená... Nemôžeš,

ak na to máš možnosti a čas, zvykni si na dlhé prechádzky, sú zdravé a pomôžu pri rozmyšľaní a plánovaní,

venuj veľa času deťom a sebe, vytvorte si rodinu plnú lásky a dôvery,

ak nemáš deti, nájdi si záľuby, ktoré ti pomôžu nájsť rovnováhu a nový zmysel života, pomáhaj iným, vždy je komu,

vždy sa staraj o seba, to, že si rozvedená, neznamenaná, že si neupravíš vlasy, nevyperieš šaty, neočistíš topánky... na to dôvod nemáš,

neskončil tvoj život, len tvoje manželstvo a etapa, ktorú predstavoval, preto sa pohni ďalej,

bud' k ľuďom láskavá, nevieš, aké veľké majú trápenie, nikdy nie si sama, Boh tā miluje aj rozvedenú a smutnú, dôveruj Mu.

Vlasta Šalingová

KLÚČ K POCHOPENIU

Poslušnosť je cnosť, ale dôležité je, koho poslúchame. Apoštoli Peter a Ján boli predvedení pred židovskú veľradu, kde im zakázali hovoriť o Ježišovi a učiť o ňom. Ale oni im odpovedali: „Posúdte sami, či je v Božích očiach správne, aby sme viac poslúchali vás ako Boha?“ Vzácna slovenská spisovateľka Kristína Royová vo svojej knihe Susedia spomína príbeh muža, ktorý sa vrátil z prvej svetovej vojny a bol taký zničený z toho, čo tam zažil, že neraz, keď si na to spomenul, hodinu nepreriekol ani slova. Píše, že raz si zhlboka vzdychol a hovorí: Vojna je hrozná vec, babičkal! Mal som kamaráta v zákopoch, dlho sme spolu bývali. Bol to chlapec ako krv a mlieko, jediný osemnástročný syn; neraz sa v noci naplakal za svoju mamičkou! Raz mi hovorí: Keby som aspoň vedel, prečo sa bijeme. Ani Srbi, ani Rusi nám jakžiž neubližili, ani my im, a sú to naši bratia, ved' sa v reči dobre rozumieme! Ked' raz Pán Boh povedal „Nezabiješ“, aké má človek právo človeka zabíti?! Povedal som mu, že aj mne tá vojna pripadá ako taká vražda. „Ja, Šimonko, som si zaumienil, že svoje ruky bratskou krvou nepoškvŕním. Dám sa zabíti, ale sám zabíjať nebudem!“ Na druhý deň zosypal sa naraz dážď gulí a šrapnelov na naše zákopy. Jeden sa zaryl do zeme vedla mňa, vybuchol a z môjho drahého Janička mi k nohám spadla len jedna ruka. Kam sa tie ostatné údy podeli, neviem. V tých prvých dňoch som si mysel, že prídem o rozum, aj od žalosti, aj od hrôzy. Vo dne v noci som len tú ruku videl, hoci sme ju s kamarátom pochovali; a aj dnes, ked' oči zavriem, ešte ju vidím. On bol taký mladý, taký pekný a dobrý! Nuž zabil ho, ale sám nezabíjal.“ Iná situácia bola napríklad v čase po upálení Majstra Jána Husa, ked boli Čechy ohrozené krížovými výpravami zo všetkých strán. František Palacký opisuje rozhodovanie o tom, či sa môžu brániť, takto: „V tom čase sa Mikuláš z Husi a Ján Žižka obrátili na pražskú univerzitu: Smie sa vojenskou mocou bojovať za slobodu Božieho slova? Nezakázal to Kristus, ked' prikázał Petrovi, aby schoval meč do pošvy? Po dlhom dôkladnom skúmaní bolo nakoniec vynesené takéto rozhodnutie: Povolenie bojovať je, len ak by nastala tá najvyššia potreba pre zachovanie života. Šírit' Božie slovo mečom je nekresťanské. Pravý kresťan má premáhať svojho protivníka trpežlivostou, láskou a vysvetlovaním. Ale ak by ukrutný nepriateľ chcel vyhubiť verných kresťanov hrubým násilím a nebolo by žiadneho iného prostriedku, ktorým by mohli byt chránení, vtedy sa nielen dovoľuje bojovať mečom na obranu vyznávačov pravdy, ale aj nariaduje.“ Z histórie vieme, že nasledovali pozoruhodné udalosti. S Božou pomocou mohli vždy víťaziť a obstatť proti každej presile. V živote však môžu prísť aj situácie, ked' „strácame podú pod nohami“ a všetkému prestávame rozumieť, ako napríklad Ján Krstiteľ, ked bol vo väzení, Eliáš pod jalovcom, Jób v tăžkej nemoci a ďalší Boží ľudia. Aj sám Pán Ježiš v Getsemanskej záhrade prosil, či nie je iná cesta. Istý výrok hovorí: „Niektorým príkazom nikdy neporozumieš, ak ich najprv neposlúchneš. Poslušnosť je klúčom k pochopeniu. Noach poslúchol úplne a presne.“ Aj my kráčame rôznymi cestami života a nevieme, čo je ešte pred nami. Vieme však, že náš nebeský Otec sa o nás stará, posilní nás a zásluhou Pána Ježiša sa môžeme vždy na Noho spoľahnúť. To najdôležitejšie však je, že tie Božie cesty sú zároveň aj najlepšie!

Lubomír Počai

O BOHU JSEM VĚDĚL OD MALIČKA

Pokoj vám, bratři a sestry, chtěl bych vám říct o své cestě k Bohu. Vyrůstal jsem ve věřící rodině, takže o Bohu jsem věděl již od malička. Ale nějak jsem nad vírou nepřemýšlel. Na základní škole jsem do třetí třídy chodil do mimo školního kroužku s tématikou náboženství. Tam jsem se poprvé dozvěděl, jak zemřel Ježíš a proč vlastně zemřel, jenže i tak jsem nad tím nepřemýšlel. Vice mě zajímaly různé hry a sporty. Babička se nás s bratrem snažila vychovat jako katolíky. Vodila nás do kostela, kde nás to vůbec nebaivilo, kázání jsem nevnímal, celou dobu jsem myslel na to, až odejdu a budu si hrát s kamarády na hřišti. Mnohem víc mě bavilo chodit s mamkou do církve bratrské v Letovicích. Kázání jsem sice taky nevnímal, ale chodili jsme tam s bratrem do besídky a tam jsem se seznámil poprvé s Biblií. Potom jsme dlouhou dobu do žádného sboru nechodili. Večer před spaním jsme se modlili a maminka nám vykládala o Bohu. O tom, že věřím v Boha, jsem nikomu z kamarádů neřekl. Bál jsem se, že se se mnou přestanou bavit, a postupně jsem tak ztrácel víru. Odstěhovali jsme se do Boskovic a to jsem se zasekl a o Bohu jsem jednu dobu nechtěl ani slyšet. Začal jsem se bavit se špatnými lidmi, celé dny jsem po škole trávil venku a domů jsem se vracel až za tmy, ale pořád jsme se večer modlili. Léta ubíhala a najednou jsem byl v osmé třídě. Objevil se koronavirus a byly jsme zavřeni doma, začali jsme koukat on-line na Sbor BJB Aš. Ze začátku mě to nebaivilo, ale postupem času jsem na ně koukal rád. Vzpomněl jsem si, jak rád jsem chodil do církve bratrské a do besídky. Začali jsme si číst Dobrou setbu a Boží slovo, ale i nadále jsem kamarádům neřekl o Bohu ani slovo. Když jsem měl psát přijímačky na střední školu v deváté třídě,

tak jsem se začal intenzivně modlit, aby mi Pán ukázal, na kterou školu mám jít a abych se tam dostal. Když jsem zjistil, že jsem se dostal na moji vysněnou školu, tak jsem tomu nemohl uvěřit. Došlo mi, že to je Boží plán, a byl jsem nadšený. Začal jsem kamarádům opravdu nenápadně mluvit o Bohu, ale nechtěli o tom moc slyšet. O letních prázdninách jsem se rozhodl, že si udělám řidičák na motorku. Mamka byla ze začátku proti, a tak jsme se za to začali modlit. Řidičák jsem udělal. Při poslední jízdě na jedné motorce s instruktorem jsem tu motorku položil na zem. Další jízdy jsem měl jet na vlastní motorce a instruktor měl jet na motorce za mnou. Šel jsem na jízdy, ale byl jsem úplně vystresovaný. Třepal jsem se, tak jsem se zastavil, zhluboka jsem se na dechl a začal se modlit, aby mi Pán dal klid a vedl mě. Byla to ta nejlepší jízda ze všech, co jsem jel. Neudělal jsem ani jednu chybu a cítil jsem, jak mě Pán vede. Začal jsem o Bohu víc přemýšlet a s mamkou a bratrem jsme si o Něm začali víc povídат. Na střední školu jsem nastoupil s tím, že věřím v Boha a nestydím se za to. Když se mě na to kamarádi zeptali, řekl jsem jim, že v Bohu věřím a chodím do Blanska do sboru. Ze začátku jsem se bál, že se se mnou nebudou chtít bavit, ale opak byl pravdou. Některým to přišlo cool (skvělé) a někteří mi řekli svůj názor na Boha. Po večerní modlitbě na internátu jsem přemýšlel o křtu a zatoužil jsem po něm. Ale pořád jsem si tím nebyl úplně jistý, až když jsem se modlil každou noc, aby mě Pán vedl. Pak jsem se dozvěděl o přípravě na křest, co nabízel bratr kazatel, a věděl jsem, že se musím nechat pokřtít. Jsem rád, že jsem členem Sboru BJB Blansko.

Ondřej Bednář, Sbor BJB Blansko

CHYBĚL MI OSOBNÍ VZTAH S PÁNEM

Jsem moc rád, že vám mohu povědět o svém životě s Pánem. Narodil jsem se do katolicky věřící rodiny. Již od malé, od dob co pamatuji, jsme chodili do kostela každou neděli. Jenže mě to vůbec nebaivilo. I přes to, že jsem věděl, proč tam jsem, těšil jsem se vždy, až to skončí, nevěnoval jsem Bohu žádnou pozornost. Bylo to pro mne opravdu velice nezáživné, suché a nudné.

Na prvním stupni základní školy jsem chodil do kroužku náboženství, kde jsem se později zúčastnil i prvního svatého přijímání. Ale ani to pro mne nic neznamenalo, bral jsem to jako něco normálního, nic extra.

Poté jsem začal společně s bratrem dělat ministranta v kostele, to mě i bavilo! Ale ne po stránce s Bohem, bral jsem to jen jako extra činnost. Ale za celou dobu jsem Boha bral jako něco normálního, jako historický fakt, neřešil jsem to, jen jsem dbal na dodržování desatera.

Když jsme s mamkou začali chodit na kurzy Alfa do Církve bratrské v Letovicích, líbilo se mi to! Ale hlavně proto, že jsem si tam mohl hrát s ostatními dětmi a Boží Slovo nám tam bylo vykládáno jednodušeji, prostě dětsky.

Potom ale nastala velká změna, když jsme se přestěhovali z Letovic do Boskovic. V Boskovicích jsme se snažili najít nějaký sbor, prostě něco, kam se zařadit. Ba i přesto jsem nechtěl. Nechtělo se mi každou neděli vstávat jen kvůli „Bohu“ a říkal jsem si jen, že mi stačí naše společenství: já, mamka a bratr a naše společné večerní modlitby. Jenže, nebo spíše díky Bohu a mojí mamce, která chtěla někde být, někam chodit, jsme zkusili kostel, ale ani jednoho z nás to prostě nebral nebo jak to říci. Evangelický kostel jsme zkusili taky, ale byl to přeci jenom taky kostel, takže taky nic.

Až pak jednou přijeli mamčini známí a doporučili nám Sbor v Aši a jejich živé přenosy. Zprvu se mi nechtělo koukat tak dlouho na „něco o Bohu“. Ale nakonec, po mnoha kázáních to do mě „vplulo“, aniž bych to třeba chtěl, i když jsem stále byl takový zaslepený. Po návštěvách v Aši, kde až teď zpětně

si uvědomuji, to bylo i pro mne velice obohacující, jsem nad tím začal více a více přemýšlet. Když se mamka dozvěděla, jak to má být správně se křtem, začala na tom hned pracovat a nechala se pokřtit. Já si jen říkal: „Hele, to je asi dobrý, to chci taky, ale ne teď, teď ještě není ten pravý čas.“ To bylo minulý rok (pro upřesnění). A to mi taky nasadilo, jak se říká, „brouka do hlavy“ a začal jsem přemýšlet, jak to mám já s Pánem. Potom jsme začali chodit do Sboru BJB Blansko, kde se mi už od začátku líbilo a cítil jsem tady tu skvělou rodinnou atmosféru.

Taky děkuji bratru Davidovi, že když jsme tu vlastně byli poprvé, vzal mě a mého bratra Ondru hned do mládeže a to mě taky hodně obohatilo a stále obohacuje. Někdy na začátku tohoto roku jsem začal hodně pochybovat sám o sobě, jestli jsem správný křestan, jestli vůbec můžu jít na křest a tak dále... Nedlouho na to se br. kazatel Kern zeptal na přípravy na křest, kde jsem si jen řekl:

„Hele, třeba mi to pomůže a dá mi to odpovědi.“ Tato příprava mi vskutku odpověděla na vše a zjistil jsem, že křest je to, co mi chybí. Chyběl mi osobní vztah s Pánem, a přesně proto jsem se rozhodl jít ke křtu a stát se členem našeho sboru.

Jan Bednář, Sbor BJB Blansko

JE ZLÉ, KEĎ JE KRESTAN INTROVERT?

Čím je človek introvertnejší, tým viac sa zameriava na svoj vnútorný svet. Čím je extrovertnejší, tým viac sa zameriava na vonkajší svet. Ľudia, ktorí viac inklinujú k introverzii, sa označujú ako introverti. Niektorí si myslia, že introverti sú samotári, ktorí nachádzajú silu v samote; podľa iných sú introverti plachí ľudia (ale nie všetci, ktorí inklinujú k introverzii, sú plachí). Nie, nie je zlé, ak je krestan introvert (alebo extrovert). Existujú však určité tendencie, na ktoré by si mali introverti dávať pozor.

Vo všeobecnosti sa introverti vyhýbajú davom, nemajú radi nezáväznú konverzáciu, vyhľadávajú samotu a uprednostňujú hlboke rozhovory. Často sú introspektívni a realisticky vnímajú svoje vlastné nedostatky. Dávajú prednosť jednému alebo dvom dobrým priateľom pred hŕbou kamarátov. Majú radi tvorivé aspekty sebavyjadrenia, ako je umenie, písanie alebo hudba. Mnohí z najväčších svetových umelcov, autorov a hudobníkov boli introverti.

Zatiaľ čo extrovertom dodáva energiu pobyt v spoločnosti iných ľudí, introvertom dodáva energiu obdobie samoty a premýšľania. Pokiaľ samota neprerastie do depresie alebo odcudzenia, môže byť duchovne prospešná. Modlitba, meditácia a očakávanie na Boha si často vyžadujú dlhé obdobia ticha, aby boli účinné. Introverti sú často lepší v biblickej meditácii ako extroverti, pretože vyhovuje ich prirodzený sklonom. Nebezpečenstvo pre introverta spočíva v tom, že sa stane príliš introspektívny. Introverti môžu mať sklon žiť skôr vo vlastnom vnútornom svete, než slúžiť druhým tak, ako to prikázal Ježiš (Jn 13, 34; 1Pt 4, 10).

Introverzia nie je synonymom nezdravého zamerania sa na seba. So zahľadenosťou do seba môžu bojať rovnako introverti, ako aj extroverti, a to je vždy zlé. Prirodzene hlučný, priateľský človek môže byť hriešne zameraný na seba tým, že sa snaží na seba upozorniť (Rim 12, 3).

Boh nás stvoril s rôznymi silnými a slabými stránkami a typmi osobnosti. Môže si použiť každého, kto sa mu podriadi, a často sa najviac oslávi prostredníctvom našich slabostí (2Kor 12, 9). Keď introverti úplne podriadia svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi, môžu byť veľkými modlitebníkmi, mentormi a učiteľmi. Duchom naplnení introverti využívajú svoju Bohom danú prirodzenosť na Božiu slávu a majú potešenie z dlhých plodných chvíľ uctievania, skúmania duše a štúdia Biblie. Keď dovolia DUCHU SVÁTEMÚ, aby ich posunul za hranice ich komfortnej zóny, môžu sa s ostatnými deliť o bohaté poznatky, ktoré im Boh dal.

Existuje niekoľko vecí, ktoré môžu introvertom brániť v službe Bohu. Keď je ich prirodzená tichosť motivovaná neistotou alebo strachom, introverti sa často odtahujú od ľudí. Takýto druh samoty ich duchovne obmedzuje. Introvertnosť môže viesť aj ku kritickosti. Prílišné sústredenie sa na seba môže viesť k odsudzovaniu druhých alebo dokonca seba samého (Matúš 7, 1 – 2). Introverti môžu tiež využívať svoju prirodzenú zdržanlivosť ako výhovorku, aby sa vyhli prevzatiu zodpovednosti v zbori alebo aktívnemu svedectvu o Kristovi. Ježiš vo svojich pokynoch, ktoré nám dal o službe svetu a láske k druhým, takéto rozdiely nerobil (Sk 1, 8; Mt 10, 18 – 19). Veľké poverenie je určené aj pre introvertov.

V liste Filipanom 2, 3 sa píše, že máme „poklaďať iných za lepších ako seba samých“. Niektorí introverti môžu tento verš vnímať ako potvrdenie toho, že sa majú považovať za menejcenných. Zdravý sebaobraz je taký, v ktorom sa vidíme presne tak, ako nás vidí Boh: nie lepší a nie horší. Máme sa vidieť ako „Božie dielo, stvorené v Kristovi Ježišovi na konanie dobrých skutkov, ktoré nám Boh vopred pripravil“ (Ef 2, 10). Či už sú kresťania introverti alebo extroverti, musia si uvedomiť, že ich povahové vlastnosti sú darom od Boha, ktorý majú používať na jeho slávu (1 Kor 10, 31).

Spracované podľa Got Questions Ministries.

ŽIJEME V ČASE MILOSTI

Miroslava Vyskočilová Hovorková

(Žalm 105, 1 – 5)

Mám rada nedelne rána, cítim ich výnimočnosť, oddelenosť, sú pre mňa špeciálnym darom, ktorý sme dostali, aby sme spolu oslavovali Tvorcu vesmíru, Prediného Boha, ktorý má všetku moc. Pretože je svätý, bez obete Pána Ježiša by sme nemali k Nemu prístup, ale zároveň je milosrdný, láskadlý, rýchlosťou odpustiť a pomalý do hnevú.

Keby sme neprišli do Božieho domu ďakovať a chváliť nášho Pána, tak by sme sa možno v živote nikdy nestrelili. Nič iné by nás nespojilo natoľko ako vnútorná potreba stretnúť sa so živým Bohom, počuť Jeho slovo, ktoré premenilo a stále premieňa naše životy.

Za posledných dvadsať rokov sme s manželom väčšinu nediel strávili v indiánskej rezervácii na úpätí Skalistých hôr v Alberte, Kanade. Navštievujeme tam lokálne kresťanské spoločenstvo indiánskeho kmeňa Nakoda, kde slúžime slovom, spevom, modlitbou, poradenstvom a každou praktickou pomocou podľa potreby.

V súčasnosti sa nás tam stretáva asi tridsať či štyridsať a náš kostol sa stal miestom, kde cítime vanutie Svätého Ducha a Božiu prítomnosť. Je ako nemocnica – nie pre zdravých, ale pre tých, ktorí si uvedomujú svoju nedokonalosť a hriešnosť a potrebujú odpustenie a nádej. Dvere sú otvorené núdznym, opusteným, sklamaným a evanjelium sa dotýka a mení citlivé srdcia.

Kostol je v údolí, v centre osady a nijaký návštěvník tejto komunity si ho nemôže nevšimnúť. S vysokou zvonicou posledných sto rokov odvážne dominuje svojmu okoliu. Nedávno, možno pred dvomi rokmi sa začali šíriť dohady, že zvon, ktorý by vo zvonici mal byť, ale nikto ho už desaťročia nepočul, niekto ukradol a výhodne predal. Či sú dohady pravdivé, alebo nie, by sa dalo zistiť jednoduchým spôsobom. Bolo by treba vylieziť na strmú strechu, po nej sa prešplhať ku zvonici umiestnejenej nad vchodom kostola, nahliadnuť cez drevenú mriežku dnu, a ak tam zvon je, tak zistiť, čo treba urobiť, aby opäť zahlaholil.

Celá komunita bola plánom nadšená, bolo treba už iba nájsť dobrovoľníka, ktorý by sa na takú riskantnú úlohu podujal. Jeden sa našiel, môj manžel, ale ten musel najprv bojať s mojím rezolútnym nesúhlasom. Nakoniec som povolila a po niekoľkých neúspešných pokusoch – fúkal veľmi silný vietor – sa celý projekt napokon podaril. Zvon nikto neukradol, iba mu chýbalo lano, aby sa mohol znova rozhojdzať.

Prvú nedelu, keď sme pred bohoslužbami zvonili, vo vnútri panovala slávnostná nálada. Ľudia sa usmievali, spomínali na svojich predkov, ktorí kostol stavali. Krásny sýty zvuk sa šíril dolinou a akoby pozýval všetkých, aby sa zastavili v práci a činnostiach všedných dní a prišli počúvať Božie slovo, ktoré môže odhaliť a zmeniť túžby a úmysly ich srdca (Heb 4, 12). Je dôležité sa zastaviť, dozviedieť sa o Božom pláne pre ľudstvo, pochopiť, že obet Pána Ježiša je cesta k slobode z otroctva hriechu. Že vytvorila priestor pre odpustenie a večný život. Ježiš Kristus je cesta, pravda a život (Ján 14, 6).

Dvetisíročná zvest je aktuálna a tá istá dnes, nielen pre indiánov z kmeňa Nakoda, ale pre každého, nech sme kdekolvek.

Žijeme stále v čase milosti, aby sme sa mohli spolu stretávať, zdieľať sa, dákovať a vzývať Jeho meno, rozprávať o Jeho zázrakoch v konkrétnych situáciach.

Nech Božie slovo osloví nás intelekt, aby sme pochopili jeho hĺbku a dôležitosť. Nech sa pod vplyvom Svatého Ducha dotkne nášho srdca, aby sme uviedli do praxe, čo sme sa dnes naučili.

Potrebujeme to, aby sme sa mohli stať soľou a svetlom pre naše okolie a pomôcť tým, ktorí kráčajú v tme.

VÍTE, CO JE TO OKARÍNA?

Okarína je drobná, starodávná hlinená písalka vejcovitého tvaru.

Typická okarína je uzavrený nástroj s čtyřmi až dvanácti otvory a náustkem. Na první pohled to nevypadá ako hudební nástroj, ale foukáním do náustku a zakrýváním různých dírek vydává překvapivě klidný jasný zvuk, plný naděje.

„Zasazuješ se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatuji na tvých cestách. Hle, byl jsi rozlícen, že jsme hřešili, na tvých cestách odvěkých však budeme zachráněni“ (Izajáš 64, 4–8).

„Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat. Uvadli jsme všichni jako listí, naše nepravosti nás unášely jako vítr.“

„Nebylo nikoho, kdo by vzýval tvé jméno, kdo by procitl a pevně se té chopil, neboť jsi před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat se pod mocí naší nepravosti.“

„Ale nyní, Hospodine, tys nás Otec! My jsme hlína, tys nás tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“

„Nebud' už tak rozlícen, Hospodine, naši nepravosti už nikdy nepripomínej. Prosíme, hled', všichni jsme tvůj lid.“

Výrobce okarín vzl kus hlíny a pomocí tlaku a ohřevu ji proměnil na úžasný hudební nástroj. Připomíná to obraz Pána Boha ve vztahu k nám.

V knize Izajáš 64, 5–8 verš se píše: „Všichni jsme byli nečistí. Ale nyní, Hospodine, tys nás Otec! My jsme hlína, tys nás tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“

Izajáš nám tímto připomíná, že jsme jako ta hlína v rukou hrnčíře, kterou je potřeba

přeformovat a přetvořit na nádherné nástroje. Pán Bůh z milosti poslal svého Syna Pána Ježíše zemřít za naše hříchy a nyní nás každý den tvaruje a přeměňuje působením Svatého Ducha. Stejně tak jako hráč na okarínu svým dechem hráje krásnou hudbu, Bůh koná přes nás, své vyformované nástroje, aby nás měnil do podoby Ježíše.

Nechme se měnit, působením Svatého Ducha do podoby Ježíše, našeho Pána.

Miriam Obdržálková

NEBYL NA TO NIKDO

Sestra Klárka Kamlerová se rozhodla začítať ve sboru novou službu.

Je dobrým příkladem a inspirací pro ostatní.

Jakou službu jsi začala dělat?

Vytvářím do našeho sborového časopisu Echo dětské stránky na různá biblická téma. Do každého Echa vyberu jedno téma z Bible a na to potom vymyslím různé přesmyčky nebo úkoly. A potom druhá věc, kterou ale děláme s mamkou dohromady, jsou rozhovory s lidmi ze sboru.

Kdy jsi s touto službou začala a kdo tě k ní povzbudil?

Vytvářet stránky pro děti jsem začala v listopadu minulého roku. Dřív jsme v Echu mívali dětské stránky, ale přestaly se dělat, protože nebyl nikdo, kdo by na to měl dost času. Tak moje rodiče napadlo, jestli bych to nechtěla zkoušet. A s rozhovory jsem mamce začala pomáhat v dubnu tento rok. Začalo to tak, že jsem jí pomáhala vymyslet, s kým ten rozhovor udělat, a sháněla jsem na ně kontakt nebo jsem jim napsala. Později jsem se rozhodla udělat rozhovor s Ukrajinkou u nás ve sboru a od té doby jsem začala ty rozhovory dělat v podstatě sama. Jen mi mamka vždycky radši zkонтroluje, jestli to mám správně.

Proč ses rozhodla právě pro tuto službu? Co tě k ní vedlo?

Tak, když jsem byla mladší, bavily mě takové stránky s úkoly a přišlo mi, že je škoda, že už to není. A navíc mě od malíčka baví něco vytvářet a psát, takže je to pro mě hodně jako zábava. Dělám to proto, že mě to baví a taky proto, že je u nás ve sboru okolo 100 členů, takže se navzájem všichni neznáme, proto mohou být tyto rozhovory prostorem k tomu, lépe se poznat a taky se například inspirovat a motivovat příběhy ostatních.

Co ti tato služba dává?

Hlavně je to činnost, kterou dělám ráda a která mě baví.

Co ti v této službě přináší největší radost?

Mám opravdu velkou radost, když od někoho slyším, že ho to zaujalo nebo se mu to líbí.

Rozhovor s Klárou Kamlerovou (Sbor BJB Šumperk)
vedla Marie Horáčková

OD TIEŇA KU SKUTOČNOSTI

Obrazná reč, ako spôsob vyjadrovania tvorí neoddeliteľnú súčasť biblickej zvesti. Písmo obraznou rečou, akoby „tieňovou technikou“ maľuje aj obraz nášho Spasiteľa Ježíša Krista a nás čitateľov vtahuje do tohto majstrovského diela a dáva nám ho zažiť. Predobrazy a obrazy Krista sú napriek svojej kráse len akýmsi tieňom, lebo len Kristus je skutočnosťou; pravdu len naznačovali, lebo len On jediný je Pravda; veci budúce zjavovali len v akomsi tieni a šere, lebo len On je Svetlom. Verím, že tiché prostredie tejto „galérie“ pôsobením svätého Ducha zanechá vo vás túžbu po večnom živote v Kristu Ježíšovi našom Pánovi.

Od tieňa
ku
skutočnosti

Kniha (formát A5; 200 strán) popisuje 12 obrazov a 22 predobrazov Ježíša Krista s ohľadom na utrpenie a smrť Ježíša Krista. Cena 5€. Objednávky na: dkraljik65@gmail.com. Knihu je možné zakúpiť aj na www.teofania.sk

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Milé čtenářky, musím vám napsat, jaký text jsem si dnes četla.

Jistě to hned poznáte. A protože si povídáme o vaření, týká se to toho, že učedníci měli hlad.

I my často slyšíme od našich dětí, že mají hlad. Zvláště, když přijdeme z našeho nedělního shromázdění, tak všichni chtejí co nejdříve jíst. Ale učedníci, když chodili s Pánem Ježíšem, hlad snad neměli. Častokrát čteme, že dal jist jim a ještě mnoha tisícům lidí, kteří Ho hledali. Chtěli nějak pomoci tělesně nebo chtěli jen slyšet, co vypráví. Vždyť byl tak jiný. Něco je k Němu přitahovalo. Ano, byla to „Boží láska“.

V evangeliu podle sepsání Matouše čteme:
„V ten čas šel Ježíš v sobotu obilím. Jeho učedníci dostali hlad a začali mnout zrní z klasů a jist“ (Mt 12, 1–8).

Text sice pokračuje o sobotním sporu, ale mě právě zaujalo to, že měli hlad. Zrnka jistě ještě nebyla vyzrálá, protože zralá zrna mají tvrdou slupku, dají se jen mlít a učedníci by je nemohli rozkousat. Byli s Ježíšem, a přesto hladověli. Je možné, že prostě neměli čas, aby se najedli. Šli obilím, přes nějaké pole, prostě zkratkou. Byli na cestě a sloužili se zaujetím. Vždyť toho museli totik stihnout.

Také se nám často stane, že se pro něco nadchneme a na jídlo zapomeneme.

V dnešní době je však mnoho míst, kde bychom mohli hlad utíšit. Avšak my, maminky, se na hladová bříska vždy rádi nachystáme. Toto jídlo si částečně nachystáte již den předem a potom je to připraveno brzy.

Jsou to: **Malá kolečka z mletého masa, která obalujeme jako řízek.**

Potřebujeme:

Mleté maso, jaké máte rádi. Vepřové, nebo (kuřecí) asi půl kg,

strouhanku,

cibuli,

grilovací koření,

lžičku majoránky nebo posekané zelené petrželky,

2 vejce,

20 dkg tvrdého sýra na strouhaní (Eidam),

malinko soli,

potravinářskou folii a ještě potřeby na klasický trojbal rízků.

Připravíme si misku, do které dáme mleté maso, na malé kostičky nakrájenou cibuli, 2 vejce, trošku grilovacího koření, majoránku nebo petrželku, malinko osolíme a trošku strouhanky na zahuštění. Solí jenom trošku, protože tam budeme dávat sýr a bylo by to moc slané. Vše zpracujeme a nyní si to budeme po částech dávat na rozloženou potravinářskou folii tak, aby vznikla celistvá plocha tohoto masa silná asi 2 cm. Pomůžeme si tím, že si namočíme ruce do studené vody, aby se nám to nelepilo a dobře kladlo. Využijeme celou šířku této potravinářské folie. Vznikne nám takový obdélník, na který si z jedné delší strany postupně nanese na hrubém struhadle strouhaný sýr.

Mělo by to být tak, aby u protější strany už sýr nebyl nejenom malinko do ztracená. Nyní si mleté maso začneme rolovat od té strany kraje, která je hodně nasypaná sýrem. Pomalinku si sundáváme folii, aby se nám nezamotala dovnitř. Pěkně uhladíme, abychom tam měli co nejméně vzduchu, a spojíme s druhou stranou tou málo sypanou sýrem.

Vznikne vám krásný váleček masa, který si do celé té folie zamotáme a takto ji vložíme do ledničky, necháme přes noc uležet. Já jsem si tam zkusila zamotat se sýrem i plátky šunky, kterou jsem si dala jen na jednu stranu, tu nejvíce sypanou.

A druhý den je již všechno připravené i pro návštěvu. Váleček masa si rozbalíme a ostrým nožem krájíme asi 2cm plátky. Mírně upravíme tvar přitlačením a hned je obalujeme v trojbalu a smažíme jako rízek. Podáváme s Brambory, nebo Bramborovou kaší a zeleninou, nebo salátem.

Tato kolečka je také možné obalit v těstíčku z vajíček, hladké mouky a trohou mléka.

Také vám přejí, aby i u vás doma vždy zvítězila „Boží láska“.

Dana Jersáková

OSMDESÁTINY JAROSLAVA TOMÍNA

Životního jubilea se dne 25. 9. 2022 dožil bratr Jaroslav Tomín a oslavil jej v sobotu 24. 9. v kruhu rodiny vlastní i sborové. Celý jeho život je úzce spojen s libereckým sborem Bratrské jednoty baptistů, ale i se společenstvím celé Bratrské jednoty baptistů. Svým přátelstvím, optimismem i pomocí na stavbách a rekonstrukcích sborových objektů je znám v celé Jednotě.

Společné setkání bylo orámováno slovy prvního žalmu: „Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici posmíváčů nesedá, ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí ... kterýž ovoce své vydává časem svým“ (Ž 1).

K tomu, že Slovo Boží je nejdůležitějším pravidlem víry i života, byli Jaroslav i jeho sourozenci Miroslav a Ludmila vedeni od malička ve věřící rodině. Rodina přišla při reemigraci volyňských Čechů v roce 1947 do Liberce a hned se tu aktivně zapojila do života sboru. Aktivním členem a oporou sboru byl bratr Slávek po celou další dobu. Bylo připomenuto, že patřil k prvním studentům a absolventům Dálkového teologického semináře BJB, dlouhá léta byl členem staršovstva libereckého sboru, neúnavným pracovníkem, kde bylo třeba, a dům jejich rodiny byl vždy otevřen návštěvám z Čech, Slovenska i dalších zemí. Jsme vděční za dobré ovoce, které od něj i od celé rodiny sbor přijal a přijímá. Přejeme milému bratru, aby ho Boží milost a posila provázely v dalších dnech.

-bi-

ČAS PLAKAT A ČAS SMÁT SE

KONFERENCE PRO SENIORY V RAČKOVÉ DOLINĚ

Čas plakat a čas smát se

Docela těžké téma a bratři kazatelé Pavel Coufal a Timotej Hanes se na nás dobře připravili. Kromě toho jsme měli možnost se osobně blíže seznámit, což pokládám za vzácnost. Zajímalo mne, **co účastníky nejvíce zaujalo na kázání právě vyslechnutého Božího Slova a vůbec, jak prožívali celou konferenci. Zde jsou některé z odpovědí:**

V Račkové dolině jsme prožili velmi vzácné společenství, úžasné chvíle. Každý z nás, pokud chtěl, mohl říci svoje osobní svědectví. Tolik prostoru vždy není, ale vzhledem k tématu jsme se mohli navzájem podpořit, poplakat si i zasmát se. Pozorovat přírodu kolem, děkovat Bohu jeden za druhého a za Jeho nádherné stvoření.

Povzbudilo mne slovo o trápení s dětmi, že je třeba to odevzdat Pánovi a už se k tomu nevracet. Mohu se modlit: Pane, udělala jsem všechno, co jsem mohla, nyní to vezmi do Tvé ruky.

Do života patří pláč i smích. Někdy si myslím, že „to nedám“, ale Bůh „to dá“ a dá mi také čas k nadechnutí. Pán Bůh uzdravil celou moji rodinu a to nás zase posunulo dál. Někdy jsme radostní a zapálení a lidé kolem si myslí, že nemáme žádné problémy, že jsme takto radostní. Ale pokud nás potkají bolesti, máme tomu dát průchod, aby lidé viděli, že křesťané mají také problémy, ale řeší je s Bohem.

Pán je ten, který vytrhuje, můžeme se na Něj plně spolehnout.

Ztotožnila jsem se s těmi, kdo přijali pokání. My, starší, si popláčeme, je nám líto, jak jsme Pána Boha zraňovali, že i naše hříchy musel Pán Ježíš nést na kříži. Když se Svatý Duch dotkne srdce, pláčeme. Bůh se nás dotýká. Škoda, že dnes neslyším od mladých lidí vyznání hřichů, to, co dělali. Jen mluví o tom, že přijali Pána Ježíše. Ano, je to velká věc, ale chybí mi tzv. „požehnaný pláč“ nad jejich hřichy. Někdy jde o příliš rychlé utíšení pláče pokání, někdy pláčeme kvůli sobě.

Nemusím se stydět za to, že mě něco bolí. Ve sboru najdeme lidi, kteří to pochopí. Brzy ráno čtu křesťanskou literaturu, rád čtu Rozsévač. Povzbuzují mne příběhy, historie.

Milovala jsem svého manžela. Nikdy nebyl na nikoho odkázaný, až jednou vážně onemocněl. Z nemocnice nechtěl jít domů, když jsme si ho chtěli vzít. Vrátili jsme se domů bez něj. Až jednoho dne přišel sám a šel i do sboru. Tam se ho jeden bratr zeptal: Věříš v Pána Ježíše? Ano, Pán se nad ním smiloval. Nerozuměla jsem tomu, ale Pán si ho vzal. Prožívali jsme zároveň bolest i radost nad Boží milostí. Bůh mu dal šanci vyznat Ho jako Pána a on toho yužil.

Z pokladu služebnosti bychom měli vydávat dál. Je špatné si říci: Ted už jsem v důchodu, ať si to dělají, jak chtějí. Bůh je se mnou stále a nikdy mě neopustí.

Po covidu přišla do sboru paní. Spletla jsem si ji s jinou sestrou a řekl: „Ahoj, vítám tě,“ ona řekla: „Jsem tady dnes poprvé a je to lepší než na internetu.“

Jak se vyrovňáš s tím, že Bůh dává časy pláče? Co ti pomáhá v čase pláče?

Svět říká: Poslouchej svoje city, srdce, máš na to právo, nebo – jak by to vypadalo, kdybychom se v těchto těžkých časech, v čase problémů radovali? Ale Bible říká něco jiného. Bůh řekl Samuelovi: „Pomaž za krále Saula.“ Víme, jak to dopadlo. Samuel se mohl utápet v sebelítosti. Ale řekl mu snad Bůh: Bud' smutný? Ne. Řekl mu: Do kdy ještě budeš smutný, mám pro tebe něco nového. Někdy si říkám, že to už nikdy nebude tak, jako dřív. Ale Pán pro mě jistě připravil něco nového. Věci, které

jsem prožívala před tím, jsem měla na určitý čas. Pán tvoří něco nového. Nemám zůstat v minulosti, je třeba se posunout dál, dopředu (Neh 8–9).

Osvila mě výzva radovat se s naším Otcem v nebi nad jedním hřišníkem, který se obrátil. Otec předpokládá, že se spolu s Ním budeme také radovat.

Pokud se neradujeme, brbláme. Jsme vůbec Božími přáteli? V podobenství o marnotratném synu vypadá starší syn hezky. Tváří se tak. Slouží otci, ale neraduje se. Chce se poveselit se svými přáteli a otec je pro něj jen jakoby šéfem, který rozkazuje, dává výplatu. Je mu ukradené, že se otec raduje. Říká: Já tady roky dřu, mám právo se poveselit se svými přáteli. Otce k té radosti ani nepozve. Má jiné přátele. Se svým otcem se neraduje. Bůh s námi cítí víc, než si dovedeme představit. On není naším šéfem, je naším přítelem.

Nemáme kritizovat církev. Vždyť je to Kristova nevěsta, za ni Kristus zemřel.

Nedělit věci na negativní a pozitivní. I to, co jsme dělali v životě neradi, může být v Jeho čase krásné.

Smích v Jeho čase je krásnější než smích v našem čase. Pán Bůh stvořil svět a řekl: Užívajte vše, co jsem stvořil. Jen časem nevládneme. Je to Boží čas, ne náš.

Vztah s Bohem vyžaduje víc, ale také víc dává.

Co kdyby se manželka zeptala svého manžela: Kolik času ti mám dnes dát? Někdy se snažíme, aby náš vztah s Bohem nic nestál.

Církev je společenství různých lidí, které spojuje Kristus. Máme spolu vztahy. Zápasíme, aby tam byla nadpřirozená síla Svatého Ducha. On nás spojuje.

Bůh buď s námi.

Připravila Marie Horáčková

Milí čtenáři Rozsévače, máte-li touhu stát se dárci a podpořit Rozsévač, můžete tak učinit buď pravidelnými příspěvky, nebo jednorázově na účet:

IBAN: SK35090000000000011489120

Údaje k bankovnímu převodu ze zahraničí pro Rozsévač:

Název účtu: Bratská jednota baptistov v SR

Cíl účtu: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120

SWIFT: GIBASKBX

Názov banky: Slovenská Sporiteľna, a.s.

Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská Republika

Děkujeme.

red.

V JEMENE HLADUJÚ DETI AJ TEHOTNÉ ŽENY

Takmer každú noc sa budili a museli utekať do úkrytov. Nateraz sa situácia trochu upokojila, bomby v ich oblasti počujú trochu menej často. V 31-miliónovom Jemene je obrovská chudoba. Podľa údajov Organizácie OSN pre výživu a poľnohospodárstvo trpí nedostatkom potravín až 19 miliónov obyvateľov Jemenu.

O aktuálnom živote v krajine poznačenej občianskou vojnou nám porozprávala humanitárna pracovníčka Gerianne Maria Pennings z organizácie Zoa, ktorá spolupracuje so slovenskou Nadáciou Integra.

„Stále musíme sledovať situáciu, aby sme vedeli, v ktorých oblastiach a čo aktuálne hrozí. Bez našej ochrany sa sama nemôžem nikam pohnúť. Táto vojna sa ďáha už osem rokov a nevieme, ako dlho ešte potrvá. Krajina navyše potrebuje dlhodobú perspektívnu stability.“

V Jemene hladujú deti aj tehotné ženy

Nedostatok potravín, hygienických potrieb či pitnej vody je každodennou realitou pre dve tretiny obyvateľov Jemenu: „Aj keď potraviny v obchodoch nejaké sú, pre infláciu a veľmi vysoké ceny si ich ľudia nemôžu kúpiť. Absolútnej priorita je zabezpečovať prístup k jedlu a k pitnej vode. Je hrozné vidieť podvyživené malé deti a tiež tehotné a dojčiace ženy,“ dodáva humanitárna pracovníčka. Vojna na Ukrajine situáciu ešte zhoršila, keďže Jemen je závislý od dovozu, čím sa potravinová kríza prehlubuje.

Nedostatok peňazí a nezmyselné utrpenie

„Spomínam si, ako sme s našimi spolupracovníkmi išli do jednej odľahlejšej oblasti a aj keď je moja arabčina veľmi slabá, pochopila som, že sa tam stalo niečo väčšie. Ľudia boli veľmi nástojiví a rozrušení. Nakoniec sme sa dozvedeli, že deň predtým tam prišla žena počas pôrodu o svoje dieťa. Stalo sa to len preto, že nemali peniaze na benzín, aby sa mohla dostať k lekárovi. To bolo pre mňa nesmierne ľažké... vidieť, aké zbytočné a nezmyselné je utrpenie ľudí v Jemene a aká potrebná je naša pomoc,“ porozprávala nám o tomto zážitku Gerianne Maria Pennings.

Túžba po pokojnej budúcnosti

Jemenčania chcú veriť v pokojnejšiu budúcnosť, aj keď veci sa každý deň dramaticky a rýchlo menia. Nebezpečná je situácia najmä v južných oblastiach. Navyše od polovice augusta čeliť obyvatelia aj ďalšej pohrone – po prívalových povodniach sa zrútilo asi stoštyridsať budov a ďalších takmer šesťtisíc poškodilo. Postihnutých bolo vyše dvadsaťštyritisíc rodín.

Aj vy môžete pomôcť

Podľa OSN trpí v Jemene extrémnym hladom až 1,3 milióna tehotných a dojčiacich žien. Vzhľadom na kritickú situáciu vyhlásila Nadácia Integra (www.integra.sk) zbierku pre ľudí v Jemene.

„Hladujú tam deti. Sú podvyživené, rodičia jednoducho nemajú peniaze, aby si zaobstarali základné potraviny. Alarmujúci je aj nedostatok pitnej vody. Približne 18 miliónov ľudí nemá prístup k bezpečným zdrojom vody a zhruba rovnaký počet je bez prístupu k základnej zdravotnej starostlivosti. Vedie to k nízkej hygiene, šíreniu infekčných chorôb, následkom čoho býva aj smrť,“ dodáva Ivana Čorbová, koordinátorka humanitárnej pomoci Nadácie Integra.

Podajte ruku tým, ktorí si sami pomôcť nedokážu. Svojimi darmi pomôžete zlepšiť ľažkú situáciu Jemenčanov.

21-ročná Zahra s 8-mesačnou dcérkou Razan čakajú na zdravotníku humanitárnu pomoc

Komunita sa školí ako efektívne narábať s pitnou vodou

Khaled pomáha v komunite školí ľudí ako efektívne narábať s pitnou vodou

TÉMA ROČNÍKU 2022/23: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY/ CIRKEV AKO BOŽIA RODINA

Číslo 1 2023 ... Cirkev ako Božia rodina – sme stvorení pre život v spoločenstve
Uzáverka: 15. 11. 2022

Číslo 2 2023 ... Cirkev ako Božia rodina, kde spolu napiňame poslanie – do 15. 12. 2022
Uzáverka: 15. 12. 2022

A TY NEUDRIEŠ...

Pavel Kondač

*Čo sa Ti človek naposmieva,
Tvojmu svätému menu sa rúha.*

*Iba tak rukou kývne:
„Ved' sa to samo vyvinulo,
nie je to žiadен zázrak –
kdeže to nejaký pánboh...“*

*A Ty len ďalej mlčíš,
a nezareaguješ.
Zem sa len presne krúti,
slnko nám denne svieti,
rosu zosielaš sviežu
na všetky ľudské deti.*

*Ale náš svet sa rúti
do jamy, čo sám vykopal
si človek samolúby.
Lebo už ďalej nechce
Bohu sa stále koríť,
on, človek hrdý a múdry.*

*

*Ale Ty, svätý Bože,
ktorý tam v nebi tróniš,
človeka požehnávaš,
dobra mu len pridávaš.*

*Za jeho drzé reči
a za cynický posmech
nie, Ty ho nezabiješ,
lebo si dobrý, dobrý!*

*Ani po jeho ústach,
krikľavých, drzých,
Ty ho neudrieš...*